

25. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

20. ČERVNA 1999

Z obsahu:

Smrt jako setkání s Otcem

Jan Pavel II. při
generální audienci
2. června 1999
– strana 2 –

Manželství a rodina – k čemu?

Prof. dr. Reinhold
Ortner
– strana 4 –

»Normální« rodiny proti tzv. krizi rodiny

Bílá kronika
– strana 5 –

Církevní učitel? Luther v autentické verzi

Hans Viktor
von Sury
– strana 6 –

Anna de Guigné

P. Ondřej Troja-
nowski, Paříž
– strana 8 –

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému!

P. Angelik
– strana 10 –

Krvavé »úspěchy« Francouzské revoluce

Řehoř Kucharzyk
– strana 12 –

Smrt jako setkání s Otcem

Po úvaze o společném osudu lidstva, který se naplní na konci časů, chceme dnes obrátit pozornost k jinému tématu, které se nás dotýká zblízka: ke smyslu smrti. Dnes se stalo nesnadným hovořit o smrti, protože blahobytná společnost má sklon odsouvat tuto skutečnost, která jen samým pomyšlením vyvolává úzkost. Nicméně, jak říká koncil, »záhada lidského údělu nejvíce vystupuje tváří v tvář smrti« (GS 18). Avšak Boží slovo nám, i když postupně, nabízí k této otázce světlo, které objasňuje a dává útěchu.

Původní zkušenost smrtelníků

Ve Starém zákoně první náznaky nabízí společná zkušenost smrtelníků, která ještě není osvětlena nadějí na blažený život po smrti. Nejčastěji se myslelo, že lidská existence se uzavírá v »šeolu«, v místě stínů, které není srovnatelné s životem v plnosti. Velmi významná jsou v tomto směru slova knihy Job: *Což není mých dnů tak málo? Kéž by toho nechal a odstoupil ode mne, abych trochu okřál, dříve než půjdu tam, odkud není návratu, do země temnot a šeré smrti, do země temné jak mračno, do šera smrti, kde není řádu, kde záblesk svítání je jako mračno.* (Jb 10, 20-22)

Útěcha Božího zjevení

V této dramatické vizi smrti si postupně razí cestu Boží zjevení a lidské úvahy se otevírají novému horizontu, který přijme plné světlo v Novém zákoně.

Nicméně chápeme, že jestliže smrt je pro člověka oním neúprosným nepřítelem, který se pokouší jej přemoci a uvést jej pod svou moc, **nemohl ji stvořit Bůh**, protože on se nemůže radovat ze zkázy živých (srov. Md 1,13). Původní Boží záměr byl jiný, ale byl zvrácen hříchem, který člověk spáchal pod ďábelským vlivem, jak vysvětluje kniha Moudrosti: *Bůh stvořil člo-*

věka k neporušitelnosti a učinil ho obrazem vlastní nepomíjejícínosti. Dáblou zavisí však vešla do světa smrt, a kdo patří k němu, zakusí ji. (Md 2, 23-24) Na toto pojetí se odvolává také Ježíš (srov. J 8,44) a na něm se zakládá učení sv. Pavla o vykoupení Krista, nového Adama (srov. Řím 5,12.17; 1 Kor 15,21). Svou smrtí a zmrtvýchvstáním **Ježíš přemohl hřích a smrt jako jeho důsledek.**

Naděje na nesmrtnost

Ve světle toho, co Ježíš vykonal, chápeme Otcovo jednání, pokud jde o život a smrt jeho tvorů. Již žalmista tušil, že Bůh nemůže opustit své věrné služebníky v hrobě, ani nepřipustí, aby jeho svatý viděl porušení (srov. Ž 16,10). Izaiáš poukazuje na budoucnost, ve které Bůh navždy zruší smrt, *setře slzu z každé tváře* (Iz 25,8) a **vzkřísí mrtvé k novému životu: Tvoji mrtví ožijnou, má mrtvá těla vstanou. Probudte se a plesajte, kdo přebýváte v prachu! Vždyť tvá rosa je rosou světla, porazíš i zemi stínů. (Iz 26,19) Na smrt jako skutečnost, která zmaří všechny živé, se klade obraz země, která je jako matka chystající se k porodu nové živé bytosti a osvětluje spravedlivý osud života v Bohu. Proto i kdyby se lidem zdálo, že spravedliví jsou trestáni, *mají plnou naději na nesmrtnost* (Md 3,4).**

Příklad Makabejských

Naděje na vzkříšení potvrzuje velkolepě v Druhé knize Makabejské sedm bratří a jejich matka ve chvíli, kdy podstupují mučednickou smrt. Jeden z nich prohlašuje: *Od Boha jsem dostal tyto údy a pro jeho zákony jimi pohrdám, ale mám naději, že je od něho zase dostanu nazpět* (2 Mk 7,11); a druhý, *když se přiblížil jeho konec, řekl toto: „Je radostné skonat lidskou rukou, když máme v Bohu jistou naději, že budeme znovu vzkříšeni.* (tam. 7,14) Jejich matka je hrdinsky povzbuzovala, aby čelili smrti v této naději (srov. tam. 7,29).

Zaslíbené dědictví

Již na pozadí Starého zákona proroci napomínali k očekávání dne Páně s bdělou duší, jinak by se mohl stát *temnotou místo světlem* (srov. Am 5, 18.20). V plném zjevení Nového zákona se zdůrazňuje, že **všichni budou podrobeni soudu** (srov. 1 Pt 4,5; Řm 14,10). Ale před tímto soudem se spravedliví nemusejí obávat, protože byli vyvoleni, aby přijali slíbené dědictví; **budou postaveni po Kristově pravici** a on je nazve *požehnaní mého Otce* (Mt 25, 34; srov. 22,14; 24, 22.24).

Smrt, kterou věřící okusí jako úd mystického těla Kristova, **otevřít cestu k Otcovi**, který nám přece ukázal svou lásku Kristovou smrtí, *smírnou obětí za naše hříchy* (1 J 4,10; srov. Řm 5,7). Jak zdůrazňuje Katechismus katolické církve, smrt »těch, kteří umírají v Kristově milosti, je účastí na smrti Pána, aby mohli mít podíl na jeho vzkříšení« (KKC 1006).

Brána k blaženosti bez konce

Ježíš nás miluje a svou krví nás zbavil *hříchů... udělal z nás kněze Boha, svého Otce* (Zj 1, 5-6). Jistě, je třeba projít smrtí, ale nyní již s jistotou, že se **setkáme s Otcem**, *až toto tělo porušitelné vezme na sebe neporušitelnost a toto tělo smrtelné vezme na sebe nesmrtnost* (1 Kor 15,54). Uvidíme tedy jasně, že *smrt bude vítězně navždy zničena* (tam.) a budeme se moci ptát v důvěře a beze strachu: *Smrti, kdepak je tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec?* (tam. 55)

Právě pro tento křesťanský pohled na smrt mohl sv. František z Assisi zvolat ve svém Zpěvu o stvoření: »Bud' pochválen, můj Pane, za naši sestřičku tělesnou smrt.« (Fonti Francescane, 263) Ve světle této potěšující perspektivy rozumíme blaženosti oznámené v knize Zjevení jako koruně evangelijních blahoslavenství: *Blažení jsou od této chvíle ti, kdo umírají ve spojení s Pánem. Ano, říká to Duch, ať si odpočinou od svých lopot, neboť jejich skutky jsou s nimi.* (Zj 14,13)

L'Osservatore Romano 3. 6. 99
Mezititulky a zvýraznění redakce Světla

Nebojte se

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Máte větší cenu než mnoho vrabců

Ježíš připravuje své věrné na dobu, kdy už nebude hlásat své slovo veřejně sám. Zalíbilo se mu hledat si také jiné cesty, jak zůstat s námi. I v *tichu a ve skrytosti* bude zjevovat svou pravdu vyvoleným duším, aby *to, co slyšely v soukromí, hlásaly ze střeš*. Budou však k tomu potřebovat dostatek odvahy. Musíš počítat s tím, že i toto Ježíšovo slovo z úst jeho poslů bude narážet na odpor tak jako jeho vlastní slova. Nesmí tě překvapit, když budeš nejednou svědkem toho, jak se proti skutečným Ježíšovým poslům, těm nejvěrnějším duším, které si vybral, postaví lidská moc. Ježíš tě chce dnes povzbudit, abys ani v takových případech neztrácel odvalu.

Aby ti dodal důvěry, upozorňuje tě Pán na skutečnost, na kterou lidé jen světsky a lidsky smýšlející rádi zapominají. Oni sice nepopírají, že Bůh stvořil tento svět, ale přesto si vytvářejí obraz světa bez Boha. Mylně předpokládají, že Bůh už na svět dále nemyslí a že jej tedy přenechal jeho osudu. Ve skutečnosti je to jen zpupnost a domýšlivost těch, kteří nenechali Bohu ve světě jeho místo, protože by chtěli toto místo zaujmout sami. Aby své neoprávněné panování co nevíce upevnili a rozšířili a navzájem se utvrzovali ve svém bludu, umlouvají se tajně jako spiklenci.

Ale Bůh nestvořil svět jen tak pro kratochvíli, aby jej pak odložil jako nepotřebnou hračku. Něco takového si může namlouvat jen ten, kdo ve své bláhovosti soudí o Bohu podle sebe.

Bůh velmi dobře ví, proč stvořil i to, čemu lidé nepřikládají téměř žádnou cenu. Boží úmysly a plány jsou plodem moudrosti, kterou žádná lidská chytrost nevystihne. Jestliže ti Ježíš říká, že Otec ví nejen o každém vrabcáku, ale i o každém vlasu na tvé hlavě, není to žádná nadsázka, ale potvrzení skutečnosti, že Bůh s největší starostlivostí a prozřetelnou péčí nanejvýš cílevědomě bdí nade vším, co vyšlo z jeho ruky. Platí to tím více o tvorech, které stvořil ke svému obrazu, aby měli přímou účast na jeho božském životě. Skutečnou moc člověk nezíská tím, že se pachtí a umlouvá na vlastní pěst, ale že přijímá nejmoudřejší Boží záměry a dává se mu bezvýhradně k dispozici, aby on pak skrze člověka zjevil svou božskou slávu.

I kdyby se tedy lidé sebetajněji umlouvali a domnívali se, že se mohou pokládat za pány světa, že všechno ovládají a jejich zakuklenou moc nikdo neodhalí ani nepřemůže, jsou víc než na omylu. Nic nejde zahalit tak, aby to nebylo jednou odhaleno, a nic nejde skrýt tak, aby to nebylo poznáno.

Můžeš si být jist, že jednou vyjde najevo nejen veškerá pošetilost »moudrých«, ale slavně se zjeví i moudrost »pošetilých«, kteří pokorně a prostě přijali to, co Ježíš svěřil v tichosti a soukromí, a kteří trpělivě snášeli, když se proti nim moudří umlouvali.

Prorok Jeremiáš ti může svým vlastním osudem dosvědčit, co může očekávat každý Boží posel: *Spikli se proti němu, cíhali na jeho pád*. Nelíbilo se jim to slovo, které jim oznámil tak, jak je přijal od Pána. Hospodinovo varování nikdy nezni lidským uším příjemně, ale i kdyby se všichni smluvili a postavili proti němu, Boží vůli nemohou přehlasovat. To, co má sloužit k jejich záchraně, jen nešťastně obrací samy proti sobě. *Padnou a nic nesvedou*. Nakonec *budou velmi zahanbeni*, protože o své vyvolené se Bůh vždy umí postarat navzdory všem, kteří je utlačují.

Proto se *neboj lidí*. I kdyby se jejich moc zdála být sebevětší, nemohou udělat víc, než že tě na čas připraví před lidmi o dobrou pověst a v krajním případě tak či onak ukrátí tvůj pozemský život. Ty ovšem máš *větší cenu než mnoho vrabců*. Tvá čest je u Pána a tvůj skutečný, tj. věčný život není v ruce lidí, ani těch lidsky nejmocnějších.

To, co však při tom nejvíce tíží, je bolestná skutečnost, že ústrky a odmítání přicházejí často také od vlastních lidí, někdy i těch nejbližších: *Ti, kteří se mnou žili v přátelství, cíhají na můj pád*, stýská si prorok právem. Jeremiášův případ se shoduje se zkušeností žalmisty: *Svým bratrům stal jsem se cizincem, synům své matky neznámým. Za horlivost, která mě stravuje pro tvůj dům, padají na mne urážky těch, kdo urážejí tebe⁽¹⁾*. Ostatně i Ježíš tě poučuje ve stejném smyslu, že *nepřáteli člověka se stanou jeho vlastní⁽²⁾*. Bolest, kterou pocítuješ pro toto rozdělení a pro bezpráví a úklady ze strany mocných, ať už je musíš snášet sám, nebo jsi toho svědkem kolem sebe, přijímej tedy v klidu a důvěře jako zkoušku, kterou Pán očisťuje své spravedlivé, a jako oběť za ty, kteří se Bohu protiví tím, jak se povyšují.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 69

⁽²⁾ srov. Mt 10, 36

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 20,10–13

Jeremiáš řekl:

Slyšel jsem nepřátelské umlouvání mnohých: „Hrůza ze všech stran! Udejte ho! Udáme ho!“

I ti, kteří se mnou žili v přátelství, cíhají na můj pád: „Snad se dá svést a zmocníme se ho a pomstíme se na něm!“

Ale Hospodin je se mnou jako silný bojovník; proto ti, kteří mě stíhají, padnou a nic nesvedou.

Velmi budou zahanbeni, neboť ničeho nedosáhnou; bude to věčná hanba, nezapomenou se na ni.

Hospodine zástupů, který zkoušíš spravedlivého, který vidíš ledví i srdce, kéž uzřím tvou pomstu nad nimi, neboť tobě jsem svěřil svou při.

Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vysvobodil život ubohého z ruky zlosynů!

2. čtení – Řím 5,12–15

Bratři!

Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem – jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít.

Ale s Božím darem není tomu tak, jak to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přízně a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka Ježíše Krista.

Evangelium – Mt 10,26–33

Ježíš řekl svým apoštolům:

„Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to nebylo odhaleno, a nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střeš!

A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo. Copak se neprodávají dva vrabci za halíř? A ani jeden z nich nepadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci.

Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.“

Sklížení jak smrkové dřevo

Myšlenky o manželství od sv. Františka Saleského

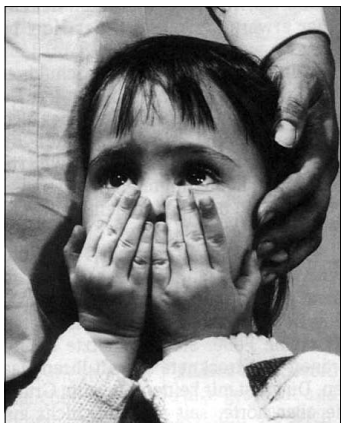
Manželství je velká svátost. Dej Bůh, aby jeho milovaný Syn byl přítomen na všech svatbách, jako byl v Káně! Pak tam nepochybí vína radosti a požehnání. To, že vystačí pouze na první čas, má svůj důvod v tom, že místo našeho Pána a naší milé Paní jsou zváni bohové krásy a rozkoše Adonis a Venuše. Kdo si přeje požehnání pro své manželství, měl by mít před očima posvátnost a důstojnost této svátosti. Vybízím všechny manžele k takové vzájemné lásce, jakou tak důrazně doporučuje Duch svatý v Písmu svatém. To nestačí, manželé, když se vám řekne: milujte se navzájem přirozenou láskou, protože to dělají i cukrující hrdličky; ani ne lidskou láskou, protože to dělají i pohané. A proto vám říkám s velkým apoštolem: Vy mužové, milujte své ženy, jako Ježíš Kristus miluje Církev (Ef 5,25); vy ženy, milujte své muže, jako Církev miluje svého Spasitele.

První účinek lásky je nerozdílná jednota vašich srdcí. Když sklížete dvě smrkové desky, pak za předpokladu, že klič je dobrý, spojí se tak pevně, že se spíše rozstípnou na jiném místě než na splepeném spoji. Bůh ale spojil muže a ženu svou vlastní krví, proto je toto spojení tak pevné, že spíše se odloučí duše od těla, než muž od ženy. Toto spojení se však netýká v první řadě těla, nýbrž srdce, jeho náklonnosti a lásky.

**Sv. František Saleský:
Filotea**

Manželství a rodina – k čemu?

Takřka pravidelně se setkáváme u politiků s debatou na téma, jak důležitá je rodina. Ovšem to, co pak prakticky následuje, je víc než polovičaté. Přitom už »hoří« na každém rohu. Buďme upřímní: všude kolem nás se rozpadají manželství a rodiny, v sousedství, u přátel, ve vlastním domě. Množí se náznaky, že v naší společnosti se vzrůstají postoje, které se odvracejí od manželství a staví se proti rodině. Ukazatel rozvodů stále stoupá. V některých zemích se více manželství rozpadá než uzavírá. Jenom v Německu přibude každoročně 100 000 sirotků z rozvodů. Jejich počet zakrátko dosáhne milionových počtů. Více než 4 miliony Němců žijí spolu mimo uzavřené manželství. Chtějí tak ukázat, že to jde i mimo manželství? A vůbec, k čemu je ještě manželství?

Nepochybně dnes prožívají rodiny stav, kdy jejich postavení a finanční zajištění je stále horší ve srovnání se samostatně žijícími nebo bezdětnými partnery. Jejich životní úroveň je výrazně nižší. Námaha, oběti, odříkání a starosti, které rodiče věnují svým dětem, okolí vůbec neregistruje a už vůbec ne oceňuje. Šíří se nepřátelský postoj vůči dětem. Poznatky o tom, jak se před dětmi chránit nebo jak se jich zbavit, se zdají dnes důležitější než otázky, jak o děti pečovat, jak jim prokázat přízeň a zajistit lásku a bezpečí.

Nemůžeme zavírat oči před tím, že manželství a rodina se ocitly v centru destruktivního procesu, který ohrožuje blaho lidstva daleko více než narušené životní prostředí. Nabízí se tu otázka: Představuje tento proces narušování manželství a rodiny vývoj, který je možno změnit? Není to snad přírodní jev, proti kterému jsme bezmocní? Je to vůbec ještě moderní a pokrokové? A ti všichni, kteří se k tomu nepřidali, mají utřít hubu? Jsou snad zpátečníci, staromódní nebo hloupí?

Ti, kteří při tom přicházejí nejvíce zkrátka, jsou v každém případě děti. Ty jsou postiženy těmi nejtrvalejšími následky. Na základě své zkušenosti jako psycholog a pedagog registruji s krajními obavami stále rostoucí počet dětí v nouzi. Z toho důvodu hodnotím mentalitu lidí, kteří pokládají manželství a rodinu za zastaralé, pohrdají jimi nebo je z ideologických důvodů chtějí odbourat (a zdůvodňují to třeba jako pokrokové a emancipační), jako společensky nebezpečnou, pedagogicky kriminální, politicky krátkozrakou nebo prostě a jednoduše jako hloupou.

Co dnes naléhavě potřebujeme, není diskriminace manželství a rodiny, nolič jejich nahrazování alternativními životními formami a už vůbec ne jejich odbourání. Noviny jsou plné zpráv o zoufalém stavu opuštěných partnerů, čekárny psychologů jsou přeplněné lidmi s partnerskými problémy. Školy jsou bezradné nad rostoucím počtem dětí s nezvládnutelným chováním. V pedagogických poradnách a linkách důvěry se množí signály o rostoucím počtu dětí v psychologické nouzi. »Nejhorší jsou telefonáty dětí,« říká spolu-

pracovnice dětské linky důvěry, »při kterých na druhém konci je slyšet jenom vzlykání dítěte.« Nestačí vyhlásit Rok rodiny a se sebeuspokojením se dívat na televizi v domnění, že svět je zase zdravý. Musíme konečně pochopit, že manželství, rodina a ochrana dětí je žhavější problém než životní prostředí. Tomu se dostává velkolepé propagandy. Ale kde zůstaly výstrahy před rozpadem manželství a rodiny? Moře duševní nouze a slz mužů, žen a dětí se šíří jako psychologicko-duchovní znečišťování prostředí, které postihlo manželství a rodinu a spolu s tím i duševní zdraví tak mnoha dětí.

Ve své dlouholeté praxi ve styku s psychicky narušenými dětmi jsem si ozřejmil jednu věc: Většina z nich by byla s velkou pravděpodobností zdravá nebo jen lehce postižená, kdyby mohly vyrůstat v rodinách, které by jim dopřály to, co dítě potřebuje tak jako květina slunce: rodiče, kteří spolu žijí v lásce a věrnosti. Společensví, které jim poskytuje pevnou půdu bezpečí a jistoty. Rodinu, ve které cítí, jak jsou milovány, ve které prožívají náklonnost, pochopení a přijetí. Milé lidí, kteří k nim patří, kteří mají pochopení pro jejich potřeby, problémy a úzkosti. Tátka a maminka, kteří je bezvýhradně milují, v jejichž náručí mohou najít útočiště, ochranu a bezpečí. A tak kolem dokola. K čemu manželství a rodina? Právě k tomu!

Prof. dr. Reinhold Ortner

»Normální« rodiny proti tzv. krizi rodiny

Láska a víra – prameny odvážných rozhodnutí

Láska k dítěti HIV pozitivnímu, přijatému do pěstounské péče, odvaha rodičů ochotných nedbat na předsudky a strach, síla rodiny, která ve jménu této lásky čelí s příkladným klidem sociálním a ekonomickým obtížím, které by se jiným zdály nepřekonatelné. To všechno můžeme najít v příhodách Antonína a Františky, manželů, kteří spolu žijí deset let v jedné z nejobtížnějších neapolských periférií. Jejich příběh je vyprávěním o životě, ve kterém díky víře a vzájemné podpoře obtíže a protivenství nikdy nezastínily naději, vůli jít vpřed a důvěru v zítřek. A právě abychom probudili tyto city, díky kterým navzdory analogickým zkušenostem Antonín a Františka souhlasili poprvé, abychom napsali o tom, co se jim stalo v posledních letech, uděláme to tak, abychom chránili klid a soukromí tohoto dítěte, které bylo zraněno virem HIV, ale které se stalo citovým středem této pevné a odvážné rodiny.

Velký dar života a tajemství smrti

Antonín a Františka se vzali v roce 1989. On je dělníkem v malém provinčním podniku, ona pracuje čas od času v prádelně. Výdělky jsou hubené a nejspíše, ale přesto přijali s radostí rok po uzavření sňatku zprávu, že Františka čeká dítě. V roce 1991 se narodila dceruška, ale současně se objevily první mraky nad budoucností rodiny. Majitel prádelny, kde Františka »na černo« pracovala, již několik týdnů dává přednost jiné pracovníci. Mladí manželé stojí před obtížným obdobím, ale svou důvěru v budoucnost vyjádřili jménem, které dali své prvorozené: Maria Grazia – Marie – Milost, výraz úcty k svatě Panně, kterou oba uctívají od dětství a od které s jistotou očekávají sílu k překonání každého protivenství.

S nemalými obětmi a pečlivě hlídaným rozpočtem jdou životem dále. V roce 1993 přibyl k Marii Grazii bratříček, a to byla pro manžele nesmírná radost, protože rodičí se život pokládali za největší dar, který mohou přijmout. Ale maličký Gennaro se po roce těžce roznemohl. Ojedinelá forma nádoru, proti které s pomocí vši možné terapie bojuje onkologický ústav »Pascale« v Neapoli, ale marně. Gennaro umírá v roce 1995.

»Ten den nám bylo, jako by nám někdo uřezal kus našeho srdce,« vzpomíná Antonín. »Zdálo se nám nemožné, že se máme zříct toho mladičkého, nevinného života, kterému jsme věnovali všechnu svou lásku.«

Od bolesti k otevřenosti a přijetí

Františka a Antonín věnují všechnu péči Marii Grazii a především musí hlídat každý měsíc svůj hubený rozpočet. »Ale cítili jsme,« vypráví mladá maminka, »že máme ještě dosti citů, abychom je věnovali dalšímu dítěti.« A právě v měsících po bolestné ztrátě Gennara přijdou ve farnosti do styku se skupinou, která propaguje rodinnou pěstounskou péči. Protože lékaři nedoporučují Františce, alespoň pro nějaký čas, další těhotenství, jde spolu s Antonínem ke skupině a přijmou dítě jménem Josef. Matka je toxikomanka, je ve vězení a šestiletý Josef žije s prarodiči v nedůstojném a ubohém prostředí. Je zahájeno řízení o pěstounské péči.

»Byl to paprsek světla po období traumatu po ztrátě našeho syna. Věnovali jsme Josefovi tolik lásky a tolik něžnosti, že bychom toho nebyli schopni ani vůči Gennarovi,« vypravují dále. Mezitím podnik, kde Antonín pracoval, uzavírá pobočky, ale již po dvou měsících získává místo v jiné továrně, zatímco Františka přivydělává domácím šitím, často dlouho do noci, když děti spí.

Když už se zdá, že se nebe vyjasňuje, přijde dramatická zpráva: po rozboru krve, který doporučil dětský lékař vzhledem k tomu, že matka je toxikomanka, zjišťují v laboratoři, že dítě je infikováno virem HIV.

Láska je větší než všechny zkoušky

»Nejdříve nás pronikla velká bolest, ale brzy jsme se vzpama-

tovali. Jistě, až do toho okamžiku i my jsme mysleli na svět nemocných AIDS s onou směsí strachu a předsudků, které vyplývají často z nedostatku znalosti problému, ale hned jsme pochopili, že náš život s Josefem se absolutně nesmí změnit. Naopak, právě pro tuto nemoc, která nám připomínala osud našeho mrtvého dítěte, naučili jsme se ho ještě více milovat.«

S nezbytnou opatrností, aby se zabránilo riziku nakažení Marie Grazie, začínají Antonín a Františka se stejným odhodláním další úsek svého života, posetého nevýslovnými obtížemi, za které jsou nicméně »bohatě odměňováni Josifkovým úsměvem, jeho vitalitou a jeho hrami se „sestřičkou“«.

Větší problémy se rýsují ve styku s okolím. Rodiče se obávají, aby Josef nebyl vyobcován kamarády a spolužáky, až se roznese zpráva o jeho nemoci, ale současně cítí povinnost informovat učitele. »Učitelky byly výborné,« vypravuje Františka, »a úplně nás uklidnily. Jelikož znají Josefovou nemoc, bdí nad ním s obzvláště pečlivým zrakem, drží jej zdaleka od násilných her, které by mohly vést i k malým rankám při styku s kamarády.«

A tak Josef vede zcela normální život a letos bude skládat přijímací zkoušky na měšťanku. »Když jsme jej přivedli poprvé k nám, projevovaly se u něho zjevné poruchy chování, které byly zřejmě důsledkem traumat, jaká prožil v minulých letech,« vzpomíná Antonín, »ale nyní je

Josef naprosto v pořádku jak psychicky, tak fyzicky: vyrůstá zdravě, protože, Bohu díky, virus se drží v latentním stavu.«

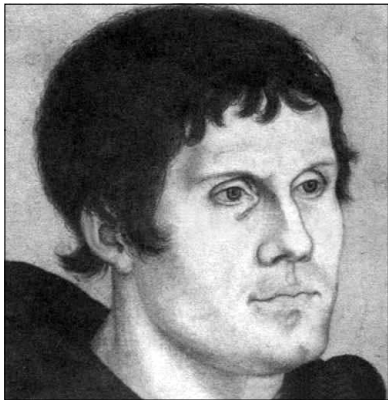
Od péče k adopci

Mezitím přišla zpráva, že Josefova matka v důsledku AIDS umírá. Jelikož o otci nebyly nikdy žádné zprávy, Antonín a Františka se rozhodli, že dítě budou adoptovat, protože si je již tak zamilovali, jako by bylo jejich vlastní. Vzhledem k Josefově diagnóze to není snadné rozhodnutí, ale oba rodiče se na to připravují jako na něco zcela přirozeného. »Jeho nemoc není na překážku, naopak, pobídkou, abychom udělali to nejlepší a zajistili mu bezpečný život.« A je nesporné, že nikdo kromě těchto dvou mladých manželů není schopen pochopit tak hluboce pravý význam slov láska a bezpečí: »Život je největší dar, který nám dává nebeský Otec,« říká Františka. Když vycházíme z této tak prosté pravdy, každý problém, každá překážka se jeví ve správném světle a bez zbytečných dramát, protože víme, že Bůh i v těch největších temnotách nám ukáže cestu a dá nám potřebnou odvahu.«

Neotřesitelná víra, osvědčená tak výmluvně a tak konkrétně, je životním stylem, který dosud vedl tyto manžele. Svědectví, které vlévá odvahu a vybízí k zamýšlení nad rodinami, které nemají těžkých problémů, a přece je pro ně obtížné nalézt radost a sílu k vyrovnání se s každodenním životem. Snad je to proto, že při frenetickém rytmu života, nespoutaném konzumismu a tendenci myslet jen v materiálních hlediscích ztrácejí ze zřetele jednu velkou pravdu, která je tajemstvím štěstí Antonína a Františky: »Život je největší dar, který můžeme od Boha přijmout.«

Mariano Del Preite

L'Osservatore Romano
1. června 99

Církevní učitel? Luther v autentické verzi

Dopis ke Galatským

Díky prelátu Theobaldu Beerovi a Institutu pro luther-
ská studia při Akademii G. Sie-
werta máme nyní k dispozici
překlad stěžejního Lutherova
díla, *Výklad Martina Luthera
k listu sv. Pavla ke Galatským*.
To umožňuje nahlédnout do ne-
tušených oblastí, nejen pokud
jde o Lutherovo myšlení, ale ta-
ké pokud jde o psychiku a cha-
rakter tohoto reformátora.

»Začneme s výkladem listu
sv. Pavla Galatským nikoliv
proto, že bychom chtěli před-
nést něco nového a neznámého,
ale protože zde hrozí jedno vel-
ké bezprostřední nebezpečí. Je-
likož ďábel stále znovu proniká
do učení v lidském podání, je
všeobecně nezbytné číst a na-
slouchat učení sv. Pavla.«

Luther tedy představuje
hned na počátku svého druhu
i odpůrce, bez něhož by nemo-
hl být a o kterém v některých
okamžicích sám nevěděl, zda
ho nezaměňuje s Bohem: Bůh-
Ďábel nebo Ďábel-Bůh? Ze
vzdoru k tomuto ďáblu vstou-
pil do kláštera (podle vlastních
slov »intrusus diis« – »hnán bo-
hy« [dvojbohem] – to není žád-
ný překlep!). Ze vzdoru k ďáblu
odporoval papeži i císaři tváří
v tvář a trval na »pravém evan-
geliu«; ze vzdoru k ďáblu se
oženil s jeptiškou Kateřinou
Borovou (kterou původně vů-
bec nemiloval), navzdory ďáblu
se bránil vnitřnímu i vnější-
mu odporu a nemocem a jednou
po něm dokonce hodil kalamá-
řem, jehož stopy jsou dodnes
k vidění na Wartburgu. Tak mu
také ďábel dal poslední nezbyt-
ný podnět k této exegetické

přednášce. Další výpovědi ci-
tovaného úvodu nestojí za uve-
dení, jak už tomu u Luthera
bývá. Nejde mu v první řadě
ani o učení sv. Pavla (nýbrž spí-
še o jeho vlastní teologii), ani
se nezřiká toho, co je „nové
a neznámé“, naopak ustavičně
zdůrazňuje, jak jedinečné
a nikdy neslýchané je jeho
vlastní učení.

Zákon a spravedlnost podle Luthera

Dopis sv. Pavla Galatským
se zabývá protiklady mezi
ospravedlněním a vírou, mezi
Zákonem a evangeliem. Již
jeho apoštolský spolubratr Petr
věděl, jak obtížné je někdy po-
rozumět listům Učitele národů,
takže lidé nevědomí a neutvr-
zení ve víře to překrucují
k vlastní zkáze (2 Pt 3,16).

Luther rozlišuje nejdříve růz-
né druhy spravedlností, mezi ji-
ným spravedlnost Desatera tzn.
»zákony, jimž učí Mojžíš a my«.
Ty všechny jsou pouze lidskou
spravedlností, a proto nejsou
k ničemu. Luther se k nim vrací
jen příležitostně; snad aby zdů-
raznil nezbytnost občanských
zákonů, jimiž lidé drží v mezích
»nespoutanou bestii«, aby jí za-
bránili dopouštět se provinění.
Výchovnou práci rodičů a učitelů
přirovnává k vyhánění ďáb-
la, protože »celý svět je prý po-
sedlý ďáblem«. Vrchnost je tu
k tomu, aby trestala, v případě
potřeby i na hrdle, »kvůli veřej-
nému pokoji, výchově dětí
a hlavně kvůli evangeliu«. Lu-
therův zájem však leží jinde,
totiž v pravé křesťanské sprave-
dlnosti, která není vytvořena
člověkem, nýbrž je *pasivní*, utr-
pěná. Ta pochází od Krista, ne-
snáší žádné skutky, žádné záko-
ny a sama ospravedlňuje člove-
ka. »Nejvyšším uměním křesťan-
ů je nebrat *aktivní* spravedlnost
na vědomí a celý Zákon ignor-
vat, stejně jako mimo Boží lid

je nejvyšší moudrostí Zákon
znát a zachovávat.« Tímto
»mimo« jsou míněni v každém
případě židé, Turci a papisté,
někdy také úchylníci ve vlast-
ních řadách. Luther jim přizná-
vá různost ritů, ale také stejnou
»nemoc srdce«, totiž myšlení
v duchu zákonů a spravedlnost
skrzes skutky. Bůh dal lidem Zá-
kon a Desatero, aby je vycho-
vával, ale také (a to vyjde podle
něho nastejno) trestal a po-
kořoval a aby je konfrontoval
s jejich vlastní bezmocností
a zlobou. »Nezachovals je a ani
je nemůžeš zachovat.« Jako
mnich zpíval dříve každý tý-
den v roce žalm 19 a především
119, které opěvují Boží zákon
a ustanovení. Nyní však platí:
»Ti, kteří jsou ospravedlněni,
jsou mimo zákon.«

Luther přirozeně věděl, že
to v praxi pro mnohé znamená
pouhou záminku k naprosté
bezudnosti »ve jménu evange-
lia« a vědomě podstoupil toto
riziko a pilně je uskutečňoval.
»Rozlišujeme tedy život a dok-
trínu; doktrína patří Bohu a ži-
vot patří nám... Z učení si ne-
smíme dovolit nic, v životě si
můžeme dovolit všechno.« To,
co evangelium říká o osprave-
dlnění, o bliženské lásce jako
o kritériu při posledním soudu,
to jej nezajímá. Velepísní lás-
ky (1 Kor 13) je třeba se »vy-
hýbat jako pekelnému jedu«,
protože pravá víra »ospravedl-
ňuje před láskou a bez lásky«. Jen
tak si mohl Luther předsta-
vovat radikální odmítnutí aktiv-
ní součinnosti člověka.

Proti obecnému názoru ne-
stojí myšlenkově na počátku
Lutherovy teologie ospravedl-
nění skrzes víru, ale **radikální
popření svobodné vůle člove-
ka**. Luther staví Boží všemo-
houncost a majestát naroveň
samovládné z vůli, která vylu-
čuje kategoricky jakoukoliv
lidskou součinnost. Tato mon-

strózní filozofie však typickým
způsobem neplatí pro každo-
denní praxi, protože Luther po-
žaduje spoluodpovědnost člo-
věka za tzv. nižší stvoření (po-
dle Gen 1,28), a tím za světské
záležitosti. Po prvotním hříchu
ovšem nemůže být člověk nic
jiného než zlý. Aby unikl pek-
lu, nezbyvá mu nic jiného než
zoufalé *uchvácení* (Ergreifen)
a držení se Krista ve víře, což
ovšem proti všem slovním vý-
znamům není možné bez aktiv-
ní součinnosti člověka. Tak zů-
stává Lutherova *teologie zou-
falství* zoufalá i ve své vnitřní
logice a shodě.

Lutherova psyché

Mock označuje Lutherovu
víru jako **geniální pokus o se-
beuzdravení** (zvláště po zhrou-
cení do deprese) pomocí teolo-
gických prostředků, což z ní
činí nikoliv teologii, nýbrž me-
tapsychologii. Komentář k listu
Galatským nám představuje
ohromujícím způsobem to, co
Mock cituje doslova ze slavné
psychiatrické rukojeti E. Blu-
eulera (1857-1939): »Myšlení
člověka v maniodepresivním
stavu má prchavé ideje, není
však bez cíle. Zprostředkuje
nám dojem nesmírného bohat-
ství idejí, při čemž záhy zjistí-
me, jak se tyto myšlenky opa-
kují. Zatímco některé z nich
představují duchaplný příval
a mohly by být s to vypovídat
o pravdě, druhé naopak nemají
svůj smysl a jsou prvními po-
pírány, takže výsledné úsudky
jsou povrchní, jednostranné
a ukvapené... Tak jako výběr
výrazů a idejí je nedostačující,
tak selhává i jejich uspořádá-
ní... Takto nemocný nemá žád-
né zábrany a žádnou obezřet-
nost... Často je nadšen svou
vlastní intelektuální produktivi-
tou... Jednotlivá myšlenková
spojení jsou jasná, ale mijejí
se s tím, co je podstatné, anebo

nejsou k tomu podstatnému dovedena. Udivuje často rychlým postřehem slabostí u partnera, se kterým diskutuje, vtípnou a rabulistickou logikou... Nemocný je častým kverulantem, ale někdy vystupuje do popředí i jako dobrácký...«

To perfektně vystihuje Lutherovo chování a styl. Identifikovat se s listem Galaťanům připadá Lutherovi o to snazší, že Pavel měl také co do činění s protivníky, které nešetřil. Ke střetu s protivníky (třeba fiktivními) má Luther k dispozici nevyčerpatelný arzenál idejí, především však agrese. Děje se tak nejčastěji na úkor argumentace a uspořádání vlastních myšlenek, které na široké frontě často neexistují. Lutherovo myšlení se představuje jako nesmírná autosugesce, která je zajímavá spíše pro odborníky z oboru řeči a psychologie než pro teology. Luther bez ustání tvrdí, opakuje a bez ustání se zapřísahá nebem nebo ještě častěji peklem. Jeho sebevědomí jako od Boha poslaného proroka a reformátora je pro to dostatečným zdůvodněním. To také vysvětluje, proč vůbec málokdo čte Luthera v originále. Jeho strašná, přímo monstrózní slovní úplavice (jeho Komentář k listu Galatským má 360 stran), nezměrné ďábelské zaklínání (Schimpfteufelei) (Nietzsche), záliba v tělesných a fekálních výrazech: to vše dělá z jeho četby všechno, jen ne duševní zážitek. Také bizarní směs teologické latiny a němčiny kořeněná převzatými řeckými výrazy bude pro většinu čtenářů nepřekonatelnou překážkou. Proto většina oplývá pouze obecnými řeči o Lutherovi, aby jej představila v jeho pokrokovosti a ekumenickém smýšlení.

Nové životopisné pohledy

Lutherova osobní minulost a zkušenost je od jeho teologie neoddělitelná. Monografie právníka a historika, Lutherova kra-

jana Dietricha Emmeho, přinesla nejnovější rozhodující fakta, takže můžeme říci, že byl s konečnou platností stržen závoj z jeho studentského mládí a zvláště z jeho vstupu do kláštera. Skutečným důvodem pro přerušení sotva započatého právníckého studia a pro panický vstup do kláštera byl podle Emmeho nikoliv proslulý úder blesku. S nejvyšší pravděpodobností Luther smrtelně zranil při hádce po magisterské zkoušce svého spolužáka Hieronyma Buntze, při čemž již dříve málem utrpěl smrtelné zranění v souboji s Konrádem Wigantem.

Takového jednání studentů bylo sice přísně zakázáno, ale přesto nebylo ničím neobvyklým. Univerzita v Erfurtu, jejíž studenti se účastňovali pouličních šarvátek s občany, neměla zájem na tom, aby se takové věci zveřejnily, protože za ně hrozil trest smrti. To Luther velmi dobře věděl a věděl také, jak vlivné ochránce může najít u augustiniánů. Jako azylant musel v klášteře dělat nejdříve ty nejnižší a nejhrušší práce, jako nádeník. Touha po pomstě byla při tom jako předem naprogramovaná. Některé pozdější poznámky a nářky Luthera samého nebo Luthera se týkající jsou pochopitelné teprve na základě těchto poznatků. Emme a Beer odhalili tyto nářky stejně jako dosud zcela neznámý traktát k církevnímu azylovému právu. Výčitky spolu s depresivními vzpomínkami stejně jako výčitky svědomí za křivou přísahu a exkomunikaci za spáchaný zločin (zavedl ji dávno před tím Lev X.) otrásly dosud bujným a prchlivým studentem a posílily jeho maniodepresivní sklony. Již jeho otec musel dříve opustit svou vlast kvůli podobné hádce končící smrtí.

Ve své druhé kariéře jako mnich živil Luther dále svou ctižádost naočkovanou již v rodičovském domě. Úsilí o sebeuskutečnění v náboženském myšlenkovém horizontu, který

později oprávněně bičoval, nemožňovalo vyrovnání a pravý duchovní život, k čemuž přispěla nemalou měrou těžká vina jeho představených, zvláště velkého podporovatele Staupitze, jak potvrzuje Mock, sám řádový kněz. Povinnosti Luthera tak zaměstnávaly, že v sobotu nebyl schopen vykonat povinné modlitby. Nespavost a hyperaktivita spolu se střídajícími se depresemi z vyčerpanosti byly jeho trvalými průvodci. Východisko z tohoto ďábelského kruhu chtěl najít v tzv. zážitku ve věži skrze osvobozující ospravedlnění z víry. Podle jeho teorie mělo zaručovat definitivní jistotu a záruku spásy.

Ale Bůh, který se člověku přizpůsobuje (jak tvrdí Luther v protikladu k Erasmovi), nenechává se jen tak jednoduše polapit. Skutečnost byla silnější a pokus o sebeuzdravení teologickými prostředky selhal. Lutherova usouzená duše nebyla vůbec definitivně vyléčena. Několik let před jeho přednáškou o listu ke Galatským v létě 1527 přivedla jej těžká psychosomatická krize až na práh smrti. Prožíval ji jako přepadení ďáblem a upadl na týdny, ba měsíce do nejtěžšího zoufalství a blouznění. Milostivý Bůh, kterého, jak doufal, našel ve věži, se opět stáhl, o tom nebylo ani pro Luthera žádné pochybnosti. To může být důvodem, proč na celých 360 stránkách komentáře není ani jediná zmínka o údajné konečné jistotě ospravedlnění.

Skutečný cíl Lutherovy teologie

Navzdory osobním zážitkům a maniodepresivnímu omezení není možno chápat Lutherovu teologii jako nejasný nereflektovaný soubor pocitů. Naopak, Luther domyslel své ideje s neobyčejnou, až nelidskou radikálností až do konce jako hypersystematik (Alma v. Stockhausen). Nejen jasnozřiví současníci, jako např. cí-

saň Karel V., to věděli nebo alespoň tušili, i Luther sám přiznal skutečnost, že jeho teologie doslova a do písmene staví všechno na hlavu. Stále znovu a znovu musí své posluchače důvěrně seznamovat s tím, co tu ještě nikdy nebylo a co je neslýchané. Jeho souhrnná teologie není nakonec nic jiného než **gigantický pokus všechnu vinu z člověka svalit na Boha a učinit Boha odpovědným za všechno zlo**. Je to jistě největší pokus toho druhu s nejtěžšími následky v dosavadních dějinách křesťanství, ne-li vůbec v dějinách lidstva. V tomto smyslu je možno dát za pravdu koncilnímu teologovi Y. Congarovi, který označuje Luthera za největšího génia lidstva. K tomuto cíli Luther proti vši lidské zkušenosti popírá lidskou svobodu, staví celé Zjevení na hlavu, když mluví o **zvůli trestajícího Boha**, který dal člověku své zákony a nařízení, aby jej pokořil, trvá na lidské pasivitě při tzv. ospravedlnění atd. Přinejmenším trvá na vykoupení skrze Krista, ale jak! Uskutečňuje se ve »veselé záměně a sporu«, při čemž Kristus se sám staví na místo hříšného člověka. »Všechno, co zlého jsem učinil, je třeba převlastnit Kristu, jako by to učinil on sám.« – »Boží Syn mi řekl: Buď mým hříchem. Já jsem tvou spravedlností a nepřitelem Boha.«

Ale aby nebylo dosti na této záměně osob kvůli přesunu zla na Boha, Luther dovádí svou neslýchanou myšlenkovou hru ještě dále. Tím, že se hřích stává hříchem Kristovým, uskutečňuje se v Kristu »boj gigantů«, boj viny proti milosti v Kristu samotném. Bůh se tu staví proti sobě samému a stává se tak Ďáblem-Bohem nebo Bohem-Ďáblem, s nímž se Luther celý život potýká. Později převzal tuto myšlenku Hegel, v našem století pak C. G. Jung (»Opověď na Joba«). To, co nejdříve

Pokračování na str. 8

vyznívá na první pohled fraškovitě nebo jako prázdná forma, je pro Luthera ve skutečnosti trpce vážné: **»Bůh nemůže být Bohem, musí se stát nejdříve d'áblem,«** »Kristus je d'áblem proti mému d'áblu, abych se já mohl stát Božím synem,« »usmrcující smrt je silnější než usmrcený,« atd. V komentáři k listu Galatským se to stupňuje až k příšerné blasfémii, při čemž Luther paroduje Písmo svaté: »Je jeden, jenž se jmenuje Kristus, je to d'ábel d'áblů a peklo pekel. On pro mne zabil Zákon, Dábla a Smrt a zabije také tebe.« (myšleno přírodu) Musíme se ptát: Mohou být vůbec Zjevení, Bůh a člověk radikálnější a s větší drzostí zfalšování, než jak se to děje v těchto nových změnách?

Je zřejmé, že normální člověk nemůže takovou teologii sdílet, nemluvě o tom, že by měl podle ní žít. Tak tomu bylo i u Lutherových druhů a přívrženců. Philipp Melancton jeho myšlenky nejen zesystemizoval, ale také je očistil od nejhorších zrůdností a převedl na rozumnou, snesitelnou míru. Proto podle Mocka je evangelická církev v Německu lutherská pouze podle jména. Významné směry v protestanství, jistě ne ty nejhorší, např. pietismus (J.S. Bach), vznikly nezávisle na Lutherovi. Na druhé straně ovšem zkušenost potvrzuje, že u těch, kteří své náboženské přesvědčení odvozuji od Luthera, zůstává i v nejlepším případě alespoň instinktivní protestní postoj (»protestantismus«) a odpor proti papeži a katolické církvi, i když (teoreticky) zastávají stejné názory. Je třeba si tedy řádně rozmyslet, zda je rozumné povyšovat Luthera na »otce víry« nebo »učitele víry«. Ke kanonizaci Luthera jako »církevního učitele«, jak s tím koketoval biskup Lehman, by mohlo dojít spíše jen jako k aprilovému žertu.

Podle Timor Domini 1/99
zpracoval -lš-

Pozn: Přehled použité literatury je k dispozici v redakci Světla.

Anna de Guigné

Snášela jsem bolest mnohem lépe od chvíle, kdy mě maminka upozornila na to, že jsem na své desce jako Ježíš na kříži.

Děvče, které se nedožilo jedenácti let. Zanechala po sobě řadu listů a poznámek, ze kterých jeden z rodinných přátel sestavil její »duchovní deníček«.

Obtížné dítě

Z jejich zápisků se dovídáme, že byla daleko od ideálu přítulného děvčátka. První známky nespolečenské povahy se začaly projevovat, když jí byly sotva dva roky. O svém raném dětství si zapsala: *Názory, jaké slyším o sobě, se až zarývají do uší: Jaké je to obtížné děcko! Ta malá má všechny možné vady! Souhlasím. Všechny, kromě jedné: nensnám lež. Ale je to pravda, že jsem neposlušná, hněvivá, lakomá, namyšlená... Dávají mi tituly, které nejsou právě lichotivé: d'ábel, satan. Jenom moje maminka zachovává andělskou trpělivost a ona jediná mi dokáže porozumět.*

Ve stejném období začíná slyšet v sobě první výzvy k duchovní bitvě, která se brzy rozhoří na všech frontách: *Přijde den, kdy zatoužím bojovat se všemi svými vadami, aby mě nemuseli nenávidět. V té době však prožívá vnitřní spor mezi výzvou k vnitřní mobilizaci a chutí maximálně využívat svá dětská privilegia. Líbí se*

mi být na vrcholu pyramidy jako na hromadě písku, vydávat se za královnu, což je nesporně spojeno se slzami těch druhých... Přijímá stále více dobrých předsevzetí, ne však bez vnitřního úsilí: Budu potřebovat mnoho let, abych se naučila sebeovládání. Snažím se, abych už nepřipomínala d'ábla, kterého ve mně viděl dědeček. Ale bude třeba nějaké tragédie, která by otrásla mým životem. Nemohla tušit, že k ní zakrátko dojde...

Nová, nepodobná té staré...

V r. 1914 vypukla první světová válka. Aniččin otec, který pochází z knížecí rodiny a uchovává si vlastenecké tradice, odchází k armádě. Vyšlou ho jako důstojníka do první linie. Záhy je zraněn a vrací se domů. Ještě nenabyl plných sil, a již se rozhoduje k návratu do války. Vzhledem k blízkému rozloučení děje se v Anně něco zvláštního: *Uvědomuji si, jak velice maminka trpí. Snažím se ji potěšit, jak nejlépe umím. Nikdy nezapomenu na pohled plný úžasu, když si utírala slzy. Jistě si pomyslela: Jak je to dítě pozorné a citlivé, úplně jiné než to, které bylo tak nenesitelné, sotva se objevilo na světě. Možná, že uvěřila, že se stal zázrak... Maminka vkládá veliké úsilí srdce do výchovy svých dětí. Protože jsem ještě neuměla číst, maminka mi vyprávěla kouzelné historky. Nejoblíbenější byla o sv. Anežce. Prolévala jsem slzy při vyprávění o krutém mučednictví v době Diokleciánově. Milovala jsem sv. Anežku tak velice, že jsem podle ní pojmenovala svou panenku, která měla porcelánovou hlavu. Ale oblíbená hračka se dočkala tragického konce v rukou mladšího bratra.*

Házela s ní do stropu tak dlouho, až se hlava rozbila. Anna se poprvé v životě zmožila na velkodušné gesto odpuštění, věc, která vůbec neodpovídala jejímu dosavadnímu chování. *Maminka se o tom dramatu dověděla teprve večer, když mě přišla obejmout před spaním. Objala jsem ji a zašeptala do ucha: Maminko, nekárej bratříčka. Už byl dost potrestán nepřijemností, kterou mi způsobil.*

S rostoucím západem hledá příležitosti ke konání dobra. Dostává různé nápady. *Po tatínkově odjezdu jsem zatáhla bratříčka do svého pokojíku. Klekli jsme si a modlili se z celého srdce, aby se tatínkovi nic nestalo a válka brzy skončila. A potom sama slibuji ve svém srdci Bohu, že se polepším a rozmnožím drobná odříkání a obětuji je za milého tatínka, jenom aby se vrátil z vojny. Opravdu, vrátil se za tři roky, ale těžce raněný. Anna si vyčítá, že její modlitba nebyla dosti vroucí. Tatínek se rychle uzdravuje a znovu se vrací na frontu. Krátce nato padne. Po smutečních bohoslužbách si zapsala obdivuhodná slova: *Ted' si uvědomuji, že v tu hodinu jsem se měla modlit za tatínka, a zatím jsem myslela sobecky na své utrpení. Několik dní později, když se pobožnost v kostele protahovala, někdo z rodiny se jí zeptal, jestli se nenudí. Ale ne! Rozmlouvám s Ježíšem a nemyslím na čas. Je pravda, že maminka ji učila modlit se, ale její pobožnost nebyla naučená. Tehdy jsem si uvědomila, že mě s Ježíšem pojí stejná důvěrnost jako s maminkou. On umí proměnit všechno v dobro, i to, co mi působí největší nepřijemnost. Pod datem 5. srpna nacházíme poznámku: *Tatínkova smrt změnila můj život. Je to, jako bych se den po dni vracela. Od nynějška již nikdy nebude nová Anna podobná té, za jejíž chování se dnes stydím. Po 30. červenci jsem v utrpení a sebestřemáhá-***

ni pochopila, co ode mne očekává můj dobrý Bůh. Pečlivě zaznamenává výsledky své války s dávnými chybami a žádou z nich nešetí. Jsou tu i porážky, ale převažuje radost z malých vítězství nad neposlušností, pýchou, lakomstvím... I když ještě někdy má zlo navrch, přece se mi daří ovládat závist a osvojuji si pokoru a mírnost.

Jakou cenu má zlato v Ježíšových očích

Cestou drobných odříkání se učí stále více otevírat své srdce přítomnosti a potřebám druhých. Zřekne se sladkostí ve prospěch druhých, nestěžuje si na bolest z vosího žihadla apod. *Nedělám ze sebe mučednici! Stačí mi, že se zřeknu toho, co mám ráda, a přijmu to, co je nepřijemné. Jsou to maličké oběti, ale vím, že se Bohu líbí.* V deníčku najdeme mnoho záznamů o řadě drobností uskutečněných z lásky k bližnímu.

»Jestliže chcete, můžete některou z vašich hraček darovat dětem, jejichž rodiče jsou chudobní,« obrátila se řádová sestra na děti z bohatších rodin. *To je výborný nápad, je neodpuštělné, že jsem na to nepřišla dříve.* Mobilizuje ostatní sourozence, kteří nejsou příliš nadšeni rozdáváním hraček chudým. Sama si nechce ušetřit bolesti. *Aby dárek měl hodnotu, musí rozloučení s ním něco stát.* Největší cenu zaplatila za hračky, které dostala od tatínka a které měly cenu zlata. *Zlato nemá v Ježíšových očích cenu, více si cení štěrnosti.* Jednoho srpnového dne se dovídá o strašné bouři, která způsobila požáry a zničila řadu domů. Dojata tragédií zahájila sbírku různých předmětů s úmyslem, že uspořádá dražbu. Maminka, sourozenci i dědeček se s nadšením zapojují. *Po řadu dní jsme se zřekli zákusků a dobrot a odkládali je bokem.* Do dražby putovaly i plody nasbírané v lese,

hračky z kartonu a kaštanů, ruční výrobky z vlny apod. *Nasbírali jsme sumu 30 franků, kterou maminka dala nešťastným dětem. Každý večer jsme se modlili zvláštní modlitbu, děkovali jsme Ježíši za ten úspěch a prosili jsme ho, aby naše iniciativa potěšila mnoho rodin.* – Tak končí zápis onoho krásného dne.

Jestli Bůh udělá ten zázrak...

Trpím z toho důvodu, že Bůh je tak málo milován hříšníky. Plakala jsem před obrazem Panny Marie a prosila jsem ji, aby mi ukázala způsob, jak zachraňovat duše. Nemohu počítat s tím, že hříšné duše přijdou samy ke mně a budou prosit o pomoc. Devítiletá Anna prosí řádovou sestru, která pečuje o nemocné, aby jí určila konkrétní osobu, která obzvláště potřebuje obrácení. Sestra jí svěří soudce Ludvíka, který již mnoho let nepřekročil kostelní práh. *»Udělal jsem všechno možné,« stěžuje si farář, »ale jeho srdce je tvrdší než skála. Jeho obrácení by bylo zázrakem.«* »Ale ten zázrak se stane,« volá Anička. *»Jestliže Bůh ten zázrak udělá, nevěřící budou muset uznat jeho božství, a to obrácení, které se zdá nemožné, přitáhne další...«* Anna zintenzivní svou modlitbu a zmnoží své oběti. Zapojí maminku, bratra i sestry. Brzy přišla zpráva pana faráře, že starý hříšník se den před svou smrtí vyzpovídal a přijal svátosti. *Ten večer jsem již byla sama v lůžku. Plakala jsem a děkovala dobrému Bohu.*

Chtěla bych jej brzy vidět

V polovině srpna 1918 znamenala průběh rozhovoru, který měla s maminkou. Vzrušený rozhovor vybízí k zamyšlení. *Každý večer před usnutím se modlím zvláštní modlitbu. Je důvěrným setkáním tváří v tvář s dobrým Bohem Ježíšem, s nej-*

světější Pannou, se sv. Terezičkou, farářem Arským, Janou de Chantal, Františkem Saleským a mým andělem strážným. Protože to není tajemství, které bych se ostýchala svěřit mamince, vyprávím jí o tom. »A co říkáš Ježíšovi?« ptá se maminka. »Nejdříve to, že ho mám ráda, a pak o tatínkovi, o tobě, o sourozencích, sestřenicích a pak se modlím za ubohé hříšníky. Říkám mu také, že bych ho chtěla brzy vidět.« – *»A nemyslela jsi přítom na můj zármutek, kdybys mě opustila kvůli němu?«* – *»Ale milá maminko, myslela jsem na to, ale velice bych chtěla, abys proto nebyla smutná. Není přece důvod: tatínek už je v nebi, ty tam přijdeš také a druzí také. Co je na tom zlého, že bych chtěla tu cestu uspišit?«* K této rozmluvě se již Anna v deníčku nevrací, ale myšlenky na nebe ji připadají stále častěji.

Záře nového světa

Počátkem roku 1919 se objevuje nový motiv v jejích zápiscích: bolest hlavy a páteře. Zimní prázdniny skončily nuceným odpočíváním na tvrdé desce. *Bylo to velmi bolestivé, ale snášela jsem tu bolest lépe od té chvíle, kdy mě maminka upozornila na to, že jsem na desce jako Ježíš na kříži.* Neupadá kvůli tomu do skryté pýchy, ví, že neprožívá bolest proražených rukou a nohou a nedusí se tak jako Spasitel na kříži. Brzy může vstát, ale koncem roku se dostavil nový záchvat, daleko silnější. *Moje noc byla zlá a probuzení ještě horší. Ustavičná bolest buší v mé hlavě jako vlny, které narážejí na bok lodi. Protože mám vysokou teplotu a každá trocha vody vyvolává zvracení, maminka volá našeho lékaře. V řídkých okamžicích, kdy mě bolest nechává na pokoji, myslím na Boha, Svatou Rodinu, na Kalvárii a modlím se. Ještě před nedávnem se vyslovovala pro lásku placenou malými oběťmi, které si sama vyhledávala. Nyní trpí ne podle vlastní-*

ho výběru, za každé gesto lásky platí neporovnatelně větší cenu. Čím více trpí, tím více jí stojí zachovat trpělivost a rovnováhu duše. *Když znovu začala moje křížová cesta, ne tak krutá, jako ta, kterou vytrpěl Spasitel, ozbrojuji se trpělivostí, abych přemáhala znechucení.* Chvillemi upadá do úplné strnulosti, ale neztrácí vědomí. Bolesti hlavy a páteře jsou nesnesitelné. Maminka jí přikládá obklady s prostředkem proti bolesti, ale nepřináší to ani tu nejmenší úlevu. *Kromě toho se snažím, abych vůbec nenaříkala; maminka má dost práce a starostí, není třeba, abych jí dávala na srozuměnou, jak je bezmocná.*

Maminka zná Aniččino tajemství, že obětuje všechno utrpení za obrácení hříšníků: *»Trpěla jsi odvážně, moje drahá, Bůh je ti za to určitě vděčný!«* Pověděla: *Jsem proto šťastná. Je-li tomu tak, souhlasím s tím, že budu ještě více trpět. Víc než po uzdravení toužím po tom, abych byla dokonalejší a mohla více milovat.*

I když měla všechny důvody, aby se zaměřila na sebe, živě se zabývá nemocí jiných dětí. Jednou jí lékař vypráví, jak se uzdravily dvě děti a jedna holčička. *Lékař si myslí, že to způsobily jeho léky. Ale já vím, že dobrý Bůh vyslyšel moje modlitby. Vždycky když se druzí modlí za moje uzdravení, přidávám: »Můj Bože, uzdrav především jiné nemocné.«*

V přestávkách, kdy nespím ani nepodřimuju, modlím se. Modlím se, když to nejvíce bolí;

Pokračování na str. 10

ne, aby to skončilo, ale na úmysl, aby to odčinilo cizí hříchy.

Kněz vždy po několika dnech jí přináší svaté přijímání. Čím více se blíží její poslední hodina, tím více ji naplňuje radost a pokoj. Pět dní před smrtí se přiznává k neobvyklému zážitku: *Náhle v průběhu dne se přede mnou otevřelo nebe. Nebyl to sen. Okouzlení rozšiřuje moje zorničky, objevuje se úžasná krása. To, co se stalo, nejde popsat. Zachvátila mě neodolatelná touha podělit se o tento zážitek s mými drahými. Volala jsem ze všech sil: »Podívejte se, jaká je to krása!« Když nakonec přišli, protírají si oči, ale nic nevidí. Měla jsem to vědět. Nejde se o to podělit s druhými. Je to dar od Pána pro ty, kteří se blíží ke svému soudu. Pán mi dovolil zkusit to, co nám udělí, budeme-li toho hodni. Jak nesmírně toužím, abych si to zasloužila. Dech se tají! Zář nového světa, zahrada spravedlivých, oslňující zář, kterou Bůh nechal sestoupit do mé duše. Poslední její hodiny jsou naplněny očekáváním splnění slibu. Čekám v důvěře na hodinu, kterou mi Bůh určil.* Ta přišla ráno 14. ledna 1922.

Protože v té době nebyly potřebné diagnostické metody, nevíme, jakou nemocí vlastně trpěla. Toužila vstoupit na Karmel spolu se svou sestrou Marinettou. Ta se nakonec stala dominikánkou. První svědectví o účinnosti Aniččiny přímlyvy podal sám místní biskup. Jeden japonský kněz, který nosil její obrázek, byl ve chvíli výbuchu atomové bomby jen třicet kilometrů od epicentra výbuchu. Zůstal zcela nezraněn i s ostatními osobami, které byly s ním. Jeden mladý hoch řekl: »Musím se přiznat, že zvláště v posledních měsících mě hluboce dojal deníček Aničky. Díky jí lépe poznávám sebe a učím se sebeovládání. Můj duchovní život se prohloubil. Spojuji se s vámi v modlitbě za brzké blahorečení Anny...« 17. června 1987

P. Ondřej Trojanowski, Paříž

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému!

Jak se přiblížit k Bohu? Jak ho víc poznat a milovat? Jak dokázat proniknout do tajemství jeho trojjednosti? Jak o tom všem povědět jiným?!

Když jsem o tom přemýšlel, napadla mne slova sv. Pavla: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku...“

Na světě neexistuje žádná řeč, ale ani žádný člověk, který by svým jazykem dokázal vypovědět tajemství Božího života. Ale ani v nebi neexistuje jediný anděl, který by to dokázal.

Má potom vůbec cenu usilovat o poznání Boha, když to nemůže dokázat žádný člověk ani anděl?

Proč bychom se měli přesvědčovat o tom, že to má cenu; musí to mít cenu! Vždyť v Písmě sv. stojí slova: „Budete-li mne hledat, budete-li po mně pátrat celým srdcem, naleznete mne. Dám se vám nalézt, praví Pán.“ (Jer 29,13)

Nebo slova: „...kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a i já ho budu milovat a zjevím se mu“ tzn. dám se mu poznat (J 14,21).

Je pravda, že mluvit o Bohu a chtít, aby ho druzí poznali prostřednictvím našeho mluvení, je totéž jako chtít nemožnost. Nikdy nebylo, nebude možné mluvit tak, aby se z toho zrodilo poznání Boha, které by nás zcela naplňovalo.

A přesto zde možnost poznání Boha je, jak dosvědčuje nejen Písmo svaté, ale i tolik světců! Předpokladem takového poznání Boha však je – láska. Tedy ne učebnice, ani slova, lidská či andělská, ale láska.

Stejně je možné poznat jen stejným. A protože Bůh je láska, je možné ho poznat jen láskou!

Pokusme se nastinit postup poznávání Boha pomocí lásky.

Na nejnižším stupni bude ta láska, ve které se snažíme věrně plnit Boží přikázání, jak naznačuje výrok: „Kdo mě miluje, ten bude zachovávat má přikázání.“ (sr. J 14,21)

Uvažme, jak jsme daleko od poznání Boha, jestliže jsme ještě nedospěli k tomu, abychom zachovávali Boží přikázání. Překračujeme je tím, že děláme hříchy, lehké i těžké...

Anebo jestliže přikázání zachováváme kvůli strachu, abychom nebyli zavrženi. – „Strach nemá v lásce místo...“ (Jan 4,18) Proto kdo je pln ze strachu, ten ještě nemá lásku. A bez lásky nemůže poznat Boha. Ani v životě, ani po smrti!

Nejlépe zachovává Boží přikázání ten, komu se to stalo radostí. Ten, kdo už bez nich nemůže žít. Kdo poznává, jak je život v Bohu krásný. Jak je radostný, když se žije podle Božích zásad.

Tak je zachovávání Božích přikázání nezbytným stupněm k naplnění nejnižšího požadavku lásky, a tedy i stupněm poznání Boha.

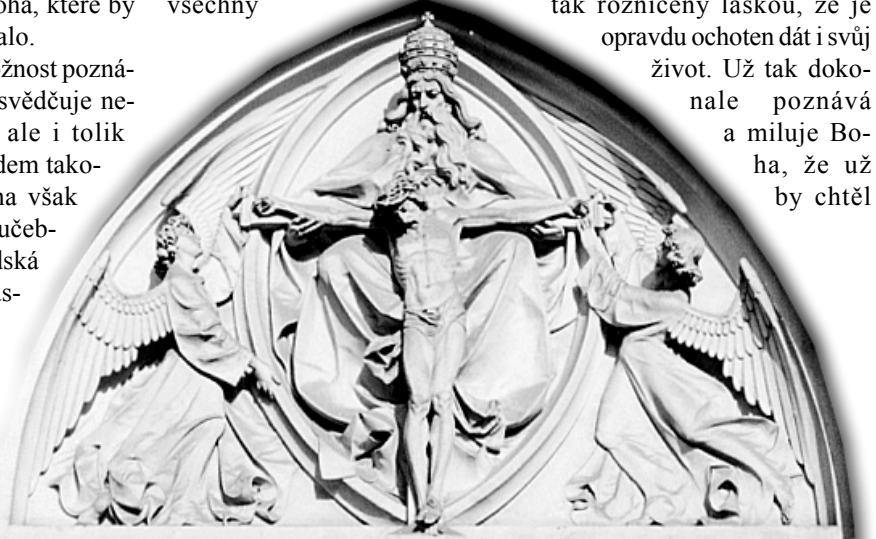
Na vyšším stupni už od nás Bůh žádá i vyšší a větší věci: „Chceš-li být dokonalý, prodej co máš, rozdej chudým a následuj mne!“ (sr. Mt 19,21) Tzn. – opusť všechny

zbytečnosti, které stejně ve smrti opustíš. Ale opusť i to, o čem si myslíš, že to potřebuješ. Protože zjistíš, že jsi to zdaleka tak nepotřeboval, jak sis myslel. I tady tě sebeláska klame. Jakmile tu sebelásku odvrhneš, setkáš se s láskou. A teprve tu si zamiluješ a začneš se jí zmocňovat čím dál víc, zatímco ona tě bude naplňovat čím dál většími útechami a poznáváním Boha. Tady se naplní, co říká P. Ježíš: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“ (J 14,23) Takový člověk se už zabydluje v Bohu, protože Bůh je v něm jako ve svém příbytku.

O nejvyšším stupni lásky P. Ježíš říká: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dává život za své přátele... Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co koná jeho pán. Vás jsem nazval přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce.“ (J 15,13)

Opravdu, na tomto stupni už Bůh „oznámil všechno“ – totiž co je vůbec možné v tomto životě v Bohu pochopit. Protože ještě mnohem víc je toho, co pochopit zbývá a na co nebude stačit ani celá věčnost!

Na tomto stupni je už člověk tak rozdílený láskou, že je opravdu ochoten dát i svůj život. Už tak dokonale poznává a miluje Boha, že už by chtěl

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XLVI.

Ještě jednou šel mnich ke svatému Mergenovi, pomodlil se na hřbitově u hrobu svých rodičů a u hrobu paní Iburgy. Pak poklekl před sochou Panny Marie, které kdysi dal jablko, ale jeho srdce zůstalo bez útěchy. Na zpáteční cestě nepromluvil s bratrem Brunem, který řídil vůz, jediné slovo.

Byl už večer. Slunce zašlo, začaly probleskovat první hvězdy, když Engelbert se svým doprovodem vjel do lesa. Biskup již dlouho mlčel. Nemohl zapomenout na pohled steinfeldského mnicha a jeho varovná slova: „Nejezděte do Schwelmu!“ Několikrát vážně přemýšlel o tom, že dá rozkaz k návratu. Ale jak by potom vypadal před svými protivníky? Jako zbabělec? Ne, to raději zemře!

Kopyta duněla, nikdo nic neříkal. Najednou se ozvalo tak pronikavé zapískání, že všichni ztuhli. Pak se ze všech houštin kolem vyrojila ozbrojená banda a napadla biskupův doprovod, který byl ochromen překvapením. Jen hrabě Konrád z Dortmundu vytasil meč a svým tělem kryl biskupa. Ale Heribert z Rinkerode, příbuzný hraběte z Isenburgu, jej srazil k zemi. Pak deset chlapů strhlo biskupa z koně. Engelbert se vzepětím všech svých sil osvobodil z jejich sevření, ale v lesní úžlabině nebylo kam utíkat. Přesila nepřátel byla veliká. Mnohokrát byl sražen k zemi. Pak se do něj pustili meči, šavlemi, sekýrami, kyji a tloukli ho, až jeho tělo byla jedna krvácející rána. Po umírajícím šlapali, a když vydechl naposled, odjeli k Isenburgu. Tak tu ležel kolínský arcibiskup, vestfálský kníže, zástupce císaře, na cestě u Schwelmu, v kaluži krve, zavražděn lidmi objednanými jeho vlastním bratrancem.

V té chvíli stál Heřman Josef ve steinfeldském klášteře u okna v sakristii a díval se na nebe, které bylo i tuto noc plné hvězd. V jeho duši byl strach. Z Kolína se vrátil jako zaražený, nikomu neodpověděl na otázky. Teď byl opět osamělý, mučen úzkostí, a nenacházel v nádheře hvězd žádnou útěchu.

Najednou se mu zdálo, že na východě se nebe nějak mění. Stále více se červenalo. Tu začal rozeznávat v místech, kde pod rudnoucími nebesy musel být Kolín, dýku.

„Dýka, biskup byl zavražděn!“ vzdychl mnich a začal zvonit k modlitbě. Když se vylekání obyvatel klášteře seběhli, Heřman Josef jim třesoucím hlasem překoktal: „Náš biskup byl zavražděn! Jděte do chóru a modlete se!“

V té chvíli několik věrných, kteří neutekli, naložilo zkrvavené tělo biskupa na povoz a ubírali se do Schwelmu.

O čtyři dny později se mrtvý biskup vrátil do Kolína. V dómu, kde nyní stál relikvář Tří králů, byl položen do skvostného sarkofágu. Církev jej povýšila k účtě oltáře.

Co pomohlo, že vrazí neunikli trestu a Friedrich z Isenburgu byl katem vpleten do kola! Biskup byl mrtev. Jeho diecéze, vlast, říše ztratila skvělého pastýře.

Heřmana Josefa postihla těžká bolest očí. Až pouť do Kolína a modlitba u Engelbertova hrobu přinesly uzdravení.

„Je to světec!“ prohlásil steinfeldský mnich, když se vrátil domů. „Nemusíme se za něj modlit. On se modlí za nás!“ Pak přidal pevným hlasem: „Kolín ztratil výborného biskupa, ale získal ještě něco lepšího – svěťce v nebi!“

O DOKONALÉ RADOSTI A DVOU JABLÍČKÁCH

„Je to určitě pravda!“ dušovala se Mechtilda, kuchařka z kláštera Hoven. „Pater Heřman Josef ze Steinfeldu dělá zázraky. Minulé léto přijel v hrozném horku sem, potil se proudem. Poprosil mne o vodu. Dala jsme mu úplně prázdný džbán, abych viděla, jestli ten světec umí taky nadávat. On dal džbán k ústům a pil, dlouze pil a pak mi ho vrátil, že děkuje za nápoj. Já jsem tam stála jak opářená, protože jsem mu určitě dala prázdný džbán.“

„A co teprve říkali lidé ze Steinfeldu!“ potvrzovala Ruxtell, představená. „Matka Boží mu vrátila zase dva zuby, které mu vypadly, a zázračně uzdravila zlomenou ruku! To se stává jen světcům!“

„Nevím, jestli je to všechno pravda, co lidé vyprávějí!“ oponovala Gertruda. „Ale vím, že z celého okolí k němu přicházejí matky, které pod srdcem nosí dítě, aby jim požehnal. Je to opravdu zbožný muž!“

„Je to světec!“ řekla tichá sestra Alžběta. „Dnes v noci se mi ukázala Panna Maria a řekla: „Heřman Josef je můj kaplan, přistupujte k němu s úctou!“

„Ty jsi ale šťastná, sestro! Tobě se pořád zjevuje Maria, a mně d'ábel. Proč jsem já ubohá tak zkoušená?!“ povzdechla si Eufémie, bleďá sestra.

„Nebud'te smutná, Eufémie,“ uklidňovala ji představená. „Dábel neušetřil ani našeho Spasitele!“

„No, když je tedy kaplanem naší nebeské Matky,“ pokračovala Hildegonda, sakristiánka, „pak jej musíme tak brát. Když přijde, ať před ním jdou ministranti s kadidlem a okuřují jej, jako když přijde biskup. A slyšela jsi to o tom kaplanovi jasně, Alžběto?“

„Ano slyšela jsem to zcela jasně!“ ujišťovala ji Alžběta.

Pokračování příště

být jen s ním, proto se nebojí smrti, naopak ji vítá!

Vzpomínám na jeden zážitek, kdysi o Vánocích. Byla zima a já – u kamen, která měla ve dvířkách ohnivzdorné sklo – jsem pozoroval, jak hoří uhlí. Bylo tomu právě tak jako ve stupních lásky.

Nejdříve totiž ten uhel jen čadil, jak z něj vystupovala vlhkost. Potom se postupně oteploval a rozpukával.

V těch chvílích se už na jeho hranách začaly objevovat první jiskry ohně a ty rostly a zvětšovaly se, až byl jimi zachvácen celý uhel. Už hořel, už se nevzpíral, ale celý se oddal straujícímu živlu.

Ale to nejkrásnější přišlo nakonec, kdy se uhel – na začátku tak černý a špinavý, vlhký a studený – stal ohněm sám, a to tak, že se stal takřka průsvitným, že ztratil svůj původní tvar i podobu a zanikl v sálajícím žáru, ve kterém modrobíle probleskávaly jeho obrysy...

Nebýt ohně, nikdy by se uhel nemohl rozhořet.

A nebýt Boha, nikdy by se nemohl žádný z tvorů rozlítit láskou k němu. On je to, kdo nám k tomu stále pomáhá, kdo nás ponouká, abychom jej poznávali, protože on se nám chce dát poznat. A kdo potom také oheň lásky v nás neustále rozdmýchává.

Takto to všechno asi pochopil nebo aspoň jistě vytušil jeden člověk, o kterém jsem kdysi slyšel.

Měl před operací jazyka. A když ho operující lékař před zákrokem vyzval, aby ještě naposledy něco pověděl, že po operaci už nikdy nepromluví, řekl jen: „Sláva Otci i Synu i Duchu svatému!“

P. Angelik

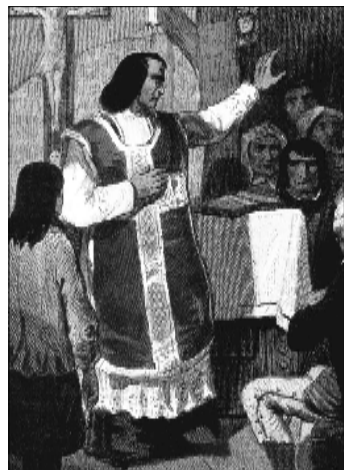
„*Reliéf z průčelí arcibiskupské katedrály sv. Václava v Olomouci*“

Krvavé »úspěchy« Francouzské revoluce

Svou skutečnou lidskou a svobodomyšlnou tvář ukázala Francouzská revoluce na způsobu, jakým se zachovala ke katolické církvi. Zatím se neobjevily ani náznaky, že by se dědicové této oslavované a přímo zbožňované revoluce hodlali omluvit za zločiny a zvěrstva, která napáchala.

Odhaduje se, že v průběhu revoluce bylo povražděno kolem 3000 kněží. Museli zemřít, protože zůstali věrni Církvi založené Ježíšem Kristem a řízené nástupcem apoštola Petra a odmítli připojit se k církvi ustavené podle tzv. civilní konstituce francouzského kléru z r. 1790. Pius VI. odsoudil tento dokument 10. března 1791 jako pokus o rozbití Církve. Tato civilní konstituce popírala křesťanské vyznání víry v jednu, svatou, apoštolskou církev. Podle ní měli být biskupové voleni v demokratických volbách, kterých by se mohl účastnit každý. Byla by to nikoliv Církev Kristova, ale společnost »demokratické většiny«.

Francouzští revolucionáři, jejichž všechny vůdčí osobnosti byli svobodní zednáři, byli rozhodnutí zcela zničit Církev ve Francii na základě svých zákonů. 15. srpna 1792 bylo zakázáno nosit oděv duchovních osob. 27. května 1792 byla nařízeno deportovat do kolonií všechny kněze, kteří nesložili přísahu podle civilní konstituce, od 18. března 1793 bylo nařízeno, aby všichni takoví kně-

ži byli popraveni. Celkový počet vězňů, deportovaných a popravených kněží dosahuje počtu 40 000. Trest smrti hrozil také každé světské osobě, která by takové kněze ukrývala nebo se účastnila bohoslužeb jimi sloužených a přijímala od nich svátosti.

Na základě těchto zákonů nastal ve Francii doslova lov na lidi. Chalier, komisař Republiky v Lyonu, který řídil krvavé masakry proti obyvatelům ve Vandeji, prohlásil: »Kněží jsou jedinou příčinou neštěstí ve Francii. Revoluce, která je triumfem osvícenství, může se jen s hnusem dívat na dlouhou agonií bandy ničemů.« Tentýž Chalier po svém nástupu v Lyonu roztrhal veřejně obraz Ukřižovaného se slovy: »Nestačí, že zahynul tyran těl (Ludvík XIV.). Ještě musí zhytnout tyran duší!«

Pronásledování křesťanů za Francouzské revoluce připomíná pronásledování prvních křesťanů v Římě. Také nyní se musela Církev uchýlit do katakomb. Byly jimi prosté selské nebo městské byty, kde navzdory krutým zákonům lid chránil své kněze a řeholníky. Soudní akta z těch dob svědčí o množství procesů, které končily popravou na gilotině. Těch bylo v provozu 44 000.

Tak např. Marie Gimetová, dělnice z Bordeaux, za pomoci služky Marie Bouquierové ukrývala ve svém bytě tři kněze: Jeana Moliniera z diecéze Cahors, Louisa Souryho z diecéze Limoges a Jeana Lafonda z diecéze Perigueux. Obě byly poslány na gilotinu s tímto odůvodněním: »Sdílely kontrarevoluční city

neodpřísáhlých kněží... chlubil se, že je ukrývaly a několikrát opakovaly, že je třeba více poslouchat zákony Boží než zákony lidské.« S podobným zdůvodněním byla 1. července 1794 odsouzena 80letá vdova Anna Leblancová, protože ukrývala kněze Augustina Clecha z diecéze Tregnier.

Nejnámější epizodou martyrologia francouzských řeholnic je poprava 16 karmelitánek z Compiègne 17. července 1794. Byly postaveny před pařížský revoluční soud za »spiknutí proti republice«. Jako jeden z důvodů uvedl prokurátor Fouquier-Tinville, že vystavily Nesvětější svátost v monstanci pod velem, které připomínalo královský baldachýn.

Když se jedna z vyslychaných sester (Maria Henrietta) zeptala prokurátora, co rozumí pod pojmem »fanatismus«, který často užíval o souzených karmelitkách, Fouquier-Tinville odpověděl: »Fanatismem rozumím vaši dětinskou přivázanost k vašim směšným náboženským praktikám.«

Když vezli karmelitky na dobytých vozech k místu popravy, zpívaly žalm *Misere mei Deus* a *Salve Regina*. Když uviděly gilotinu, zpívaly *Veni Creator Spiritus* a hlasitě obnovily svůj křestní i řeholní slib. První šla na popravu novicka sestra Konstancie. Nejdříve poklekla před svou představenou matkou Marií Terezií od sv. Augustina a poprosila o požehnání. Když šla ke gilotině, zpívala žalm: *Laudate Dominum omnes gentes* (Chvalte Pána všechny národy). Tato scéna se opakovala čtrnáckrát. Nakonec představená požehnala mrtvolu svých spolusester a sama podstoupila smrt. R. 1906 Pius X. prohlásil tyto mučednice za blahosladené.

Novodobí zločinci proti lidskosti, jako byli Eichmann, Beria nebo nejnověji Milošević, najdou ve Francouzské revoluci své předchůdce a inspirátory.

Zvláštní součástí boje Francouzské revoluce proti křesťanskému náboženství byly akty rouhání a svatokrádeže. Tak v městečku Meymac přivedli revolucionáři 10. prosince 1793 do kostela osla, kterého oblékli do »hraček fanatismu« – ornátu, mitry a kříže. V katedrále Notre Dame v Paříži byla na oltář postavena polonahá zpěvačka, aby byla uctívána jako bohyně Rozumu.

Když r. 1799 vtrhla republikánská vojska do papežského státu, neváhali uvěznit papeže Pia VI., kterého pokládali za největšího protivníka své protikřesťanské a proticírkevní politiky. Pius VI. zemřel ve Valence jako vězeň Francouzské revoluce. Po jeho smrti revolucionáři provolávali: »Pius VI. a poslední!« Nicméně v r. 1800 na benátském konkláve byl zvolen papežem kardinál Chiaramonti a přijal jméno Pius VII.

Po nástupu Napoleona nastalo krátké období příměří. Roku 1801 uzavřel Napoleon s papežem konkordát. Ještě v roce 1804 jej žádal o císařskou korunovaci, ale již r. 1809 poručil, aby byl Pius VII. uvězněn, protože byl proti jeho válce s katolickým Španělskem.

Papežovo věznění trvalo pět let. Sluší se připomenout, že v r. 1815 se papež postavil proti způsobu, jakým s Napoleonem zacházely vítězné mocnosti. Když mu diplomaté vítězných států připomínali křivdy, jakých se na něm Napoleon dopustil, Svatý otec odpověděl: »Musíme dokázat, že jsme schopni porozumění a odpuštění.«

Řehoř Kucharzyk

MOSKEVSKÝ PRIMÁTOR

25. 5. přijal Jan Pavel II. v soukromé audienci moskevského primátora Jurije Luškova. Podle vatikánského mluvčího byla předmětem rozhovoru spolupráce ve prospěch duchovního i hmotného blaha moskevských obyvatel. Primátor dále jednal s kardinálem A. Sodanem.

KATOLICKÁ CÍRKEV V RUSKU SE ROZRŮSTÁ

Katolická církev v Rusku zaznamenává – po sedmdesáti letech pronásledování za komunistické diktatury – podivuhodný vzestup, uvedl sibiřský katolický biskup Joseph Werth. V jeho diecézi např. věřící v dobách pronásledování církve jezdili tajně k velikonoční zpovědi 5.000 km do Litvy; nyní k tomu potřebují již „jen“ 500 km, protože na Sibiři se žije ve velkém rozptýlení. V období komunistického režimu byly všechny katolické kostely buď zbořeny, nebo demonstrativně přeměněny na opravářské dílny.

Menšinová katolíci v diecézi biskupa Wertha již vytvořili ve třech stech měst a obcí viditelné identifikační body – kostel a faru (jako tomu bylo před tzv. „Říjnovou revolucí“). Ve většině míst jsou již opravy budov dokončeny. 70 kněží z různých zemí světa se na Sibiři stará, aby mezi věřící alespoň čas od času mohl zavítat kněz.

Die Tagespost, ČBK

PAPEŽ PATRIARCHOVI ALEXEJI II.

Papež Jan Pavel II. poslal moskevskému patriarchovi Alexeji II. list, ve kterém vyslovuje požadavek, aby křesťané jednoznačně prohlásili, že násilí, etnické čistky, deportace a vylučování ze sociálního života nejsou prostředkem pro řešení problémů. Příliš často se jeví násilí jako jednoduchý prostředek pro řešení obtížných situací. Papež i patriarcha se shodují v kritickém pohledu na válku v Kosovu. V Římě se stále více hovoří o tom, že několikrát odložená cesta Svatého otce do Moskvy se brzy uskuteční.

-SB-

TRAPISTÉ SE CHTĚJÍ VRÁTIT

Alžír. Tři roky po tom, co došlo k zavraždění sedmi spolubratří, chtějí se trapisté vrátit do postiženého kláštera v Alžírsku. Pro nové klášterní společenství v Tibehirine, 100 km jižně od hlavního města Alžíru, byl zvolen nový převor Jean Claud de Metz z Coteaux. Krvavý čin z r. 1996 tedy nedosáhl svého cíle. Naopak,

vznikly po něm nové kontakty mezi muslimy a katolíky.

-sks-

OSTROV VÍRY VE FRANCII

Farnost v Montpellier, kterou již několik let spravují kněží z Institutu Krista Krále a Velekněze, kteří zachovávají tridentický ritus, je v celé diecézi nejživější a má nejnižší věkový průměr. Nyní byla těmto kněžím z italského Griciliana svěřena další farnost v Beziers, druhém největším městě diecéze. Právě v tomto městě došlo dříve takřka k likvidaci katolického života. Tím více udivuje, že již po několika měsících je zde společenství 150 věřících, které zahrnuje mnoho mladých rodin a dětí. Byl zde již sestaven velmi kvalitní chrámový sbor. Tento rychlý rozvoj farního života umožnila přítomnost klasického římského ritu.

KAMBODŽA

Kambodžská vláda uznala katolickou církev jako právnickou osobu. Katolíci tvoří v této zemi menšinu 22 000 věřících mezi 8 miliony obyvatel. Pracuje zde 30 misionářů, 45 řádových sester a 1 domorodý kněz.

UGANDA

Biskup Martin Luluga z Gulu v Ugandě vydal povolení, aby byl zahájen proces blahořečení dvou katechetů: Davida a Gilo Irwových, kteří byli zavražděni dva roky po svém křtu. Stali se obětí neočekávaného pronásledování v r. 1918 na samém počátku evangelizace v Nordungandasu.

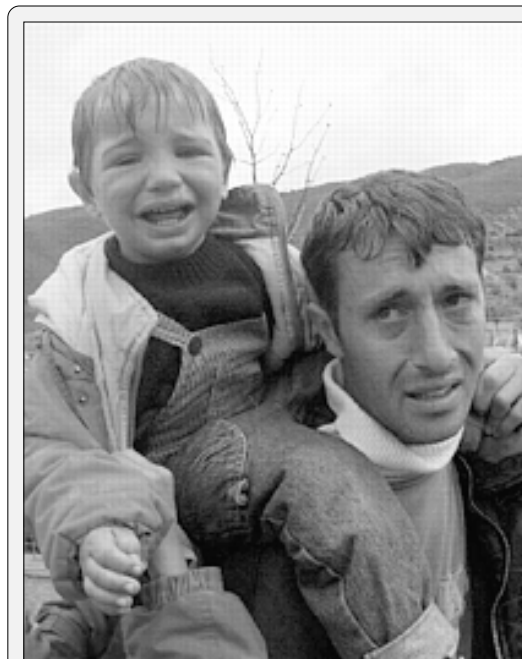
Podle tradice tamní kultury opatrují zde hroby zemřelých předků a ukazují je mladé generaci: »Zde leží tvůj dědeček.« (Nebo jiný příbuzný.) Křesťané zde za své předky ve víře pokládají ty, kteří byli nástrojem evangelizace národa nebo klanu.

V této posvátné atmosféře se shromáždila věřící obec ve výroční den smrti obou katechetů, aby je uctili a modlili se, aby jim jejich příklad dodal odvahy tak potřebné v těžkých časech, které prožívají.

TAJEMSTVÍ ÚSPĚŠNÉ EVANGELIZACE

Ve farnosti Jonmindong v Jižní Koreji (diecéze Taejon) byla v průběhu jednoho roku po jejím ustavení udělena 350 krát svátost křtu. Dále bylo připraveno 30 nových katechetů. Tajemství tohoto úspěchu vidí farář Chong v činnosti laických katechetů. Podíl katolíků mezi obyvatelstvem vzrostl za tento rok z 10 na 13%. Katechetické hodiny se konají ustavičně bez ohledu na to, kolik přijde účastníků. »Učíme třeba jednoho nebo dva,« říká farář. Opírá se při tom o práci 30 katechetů, které si sám vychoval. Hodiny probíhají v domech katechetů v dobré rodinné atmosféře. Zatím 100% těch, kteří navštěvovali katechetické hodiny, bylo nakonec pokřtěno. Největší radost má však místní farář z bliženské lásky, které vzkvétá mezi věřícími. »Každý katolík se cítí odpovědný za celou farní obec. Žijeme pospolu jako jedna rodina, a to je samo o sobě účinná misijní práce docela přirozenou cestou.«

-sks-

RADIO VATICANA PRO KOSOVO

24. 5. zahájil vatikánský rozhlas každodenní zvláštní vysílání v albánském jazyce pro kosovské utečence. Cílem vysílání je pomoc a navázání kontaktů. Stalo se tak na žádost humanitárních organizací, především katolických. Vatikánský rozhlas tak navázal na humanitární tradici z dob 2. sv. války, kdy poskytoval podobné služby.

NÁRODNÍ POUŤ DO ŘÍMA

31. 3. – 2. 4. 2000

Společný poutní program:

Pátek 31. 3. 2000

15.00 hodin – křížová cesta v bazilice sv. Pavla za hradbami

17.00 hodin – mše svatá v bazilice sv. Pavla za hradbami

Sobota 1. 4. 2000

9.00 hodin – jubilejní mše svatá v bazilice sv. Petra ve Vatikánu

12.30 hodin – audience u Sv. otce ve Vatikánu

Neděle 2. 4. 2000

9.00 hodin – audienční hala Pavla VI. ve Vatikánu – slavná mše svatá

12.00 hodin – modlitba Anděl Páně se Sv. otcem na svatopetrském náměstí

Průběh pouti může být následující nebo podobný:

Středa 29. 3. 2000

Odjezd z ČR, noční přejezd do Itálie.

Čtvrtek 30. 3. 2000

Zastávka ve Florencii, nocleh v Římě.

Pátek 31. 3. 2000

Návštěva římských bazilik, odpoledne společný program – prohlídka zajímavých míst.

Sobota 1. 4. 2000

Dopoledne společný program, odpoledne návštěva poutních míst.

Neděle 2. 4. 2000

Dopoledne společný program, odpoledne odjezd se zastávkou v Assisi nebo v Padově.

Pondělí 3. 4. 2000

Zastávka v Grazu nebo ve Vídni, večer příjezd do ČR.

Cenu pouti stanoví cestovní kanceláře samy. Předpokládaná cena může být asi cca 6500 Kč včetně poplatků za pronájem bazilik a sálů. Tyto poplatky bude platit ČBK.

Cestovní kanceláře si mohou mimo společný program zvolit vlastní alternativy, a to jak co do délky celé pouti, tak co do ceny a podmínek.

Zájemci o tuto pouť ať se přihlásí **nejpozději do 30. 6. 1999** u duchovního správce farnosti nebo u jím pověřené osoby.

PROSÍME O DODRŽENÍ TOHOTO TERMÍNU!

Arcidiecézní poutní výbor, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, nebo poutní referent P. F. Hanáček, Opletalova 10, 772 00 Olomouc, tel./fax: 068 / 522 31 79

Římskokatolická farnost Staré Brno

Změna tel. čísla: Od 1. 7. 1999 bude platit nové tel. č. 43 42 40 10

Hora Matky Boží, Králíky, tři týdenní turnusy: 12. – 18. 7., 19. – 25. 7., 20. – 26. 9. 1999, duchovní obnova pro mládež od 15 let na téma „Objevování krásy v tichu přírody“ pro 15 – 20 účastníků po vedením P. St. Weigela formou křesťanských meditací s doprovodem hudebních diafonických programů. Spací pytel s sebou, lůžko k dispozici. Cena za osobu a noc (stravování a nocleh) asi 70 Kč. Informace a přihlášky s vyznačením turnusu na adrese: Ladislav Češpiva, Hostivítova 6, 128 00 Praha 2 Vyšehrad.

Ve vatikánských zahradách

Svatý otec na závěr májových pobožností

Draží bratři a sestry, při této sugestivní pobožnosti ve vatikánských zahradách uzavíráme měsíc máj, který byl letos věnován zvláště modlitbám za mír. Dnešní svátek Navštívení nám nabízí obzvláště vhodný výchozí bod pro zamyšlení: představuje nám svatou Pannu, která v sobě nese vtělené Slovo a odebrala se, aby pomohla staříčké příbuzné, která je blízká porodu. Poznáváme v Marii vzor Církve, která milosrdnými skutky lásky přináší světu pokoj v Kristu Spasiteli.

Proto synové a dcery Církve v těchto dvou tisících let svědčili o lásce nebeského Otce na mnoha frontách solidarity. Je to jako veliké »navštívení«, které se rozšiřuje na celý svět a osvětluje tak tajemství Boha, který se stal bližním pro člově-

ka a bere na sebe péči o jeho hmotné i morální rány.

Tímto konáním se Církev stává každodenně dělnicí míru s pokornou odvahou nejsvětější Panny Marie, služebnice Boha míru.

Pohledme na ni, bratři a sestry, prosme před touto jeskyní, která připomíná Lurdy a jiná místa, kde se uskutečnila zvláštní »navštívení« Panny Marie v dě-

jinách. V Mariině navštívení se projevuje starostlivá péče Boha, který neopouští svůj lid; naopak, stará se o ty nejmenší a nejvyhoštěnější. Ve svém velikém milosrdenství Bůh navštívil a vykoupil svůj lid! Hle, to je smysl každého jubilea, zvláště bližícího se dvoutisícího výročí Vtělení. Svěřme tento večer náš záměr a každou naši prosbu Marii, Panně navštívení a Královně míru.

Bolletino Vaticano 1. 6. 1999

Cyriometodějská teologická fakulta Univerzity Palackého, Pedagogická fakulta UP, Slovanské gymnázium, Orel, Vlastivědná společnost muzejní a Vlastivědné muzeum v Olomouci

vás srdečně zvou na vzpomínkový seminář, který se bude konat k příležitosti 100. výročí narození

Františka kardinála Tomáška

*30. 6. 1899 +4. 8. 1992

pod záštitou předsedy

VSMO doc. PhDr. J. V. Musila, CSc.

ve středu 30. června 1999 v 9.30 hod. ve Václavkově sále Vlastivědného muzea v Olomouci, nám. Republiky 5

Duchovně kulturní sdružení Most a cesta

Hledáme pracovní síly pro horskou chatu „Dům sv. Josefa“ na Gruni: kuchaře, údržbáře a pokojskou. Pro manželský pár (bez dětí školou povinných vzhledem ke vzdálenosti školy) je k dispozici samostatný byt. Vedle toho můžeme přijmout muže na náhradní prezenční službu.

Inf.: Ing J. Kubeček, Gruň 60, 739 15 Staré Hamry, tel. 0658-37865

VELEHRAD '99

Malá pouť – 4. července, neděle

Mše sv. v bazilice: 6.00, 7.00, 8.30 hod.

Hlavní pontifikální mše svatá v bazilice v 10.30 hodin.

Setkání laických hnutí a komunit s účastí biskupů ve 14.00 hodin.

Závěrečná mše svatá v 18.00 hodin.

Noční bdění se zpěvy a adorace 21.00 – 24.00 hodin.

Hlavní pouť – 5. července, pondělí

Mše svatá v bazilice v 6.00 a v 7.00 hodin, mše novokněží v 8.30 hodin.

Hlavní koncebrovaná mše svatá biskupů České biskupské konference a zahraničních hostů na tribuně v 10.30 hodin, hlavním celebrantem je arcibiskup pražský Miloslav kardinál Vlk.

Výhodní liturgie v Cyrilce v 15.00 hodin, Slaví ji apoštolský exarcha biskup Ivan Ljavinec s koncebranty.

Po dobu pouti bude vždy možno přijmout svátost smíření ve zpovědnících za chórovými lavicemi. O hlavní pouti i na nádvoří před bazilikou.

Doprava poutníků je možná až na Velehrad. Všechny zveze na Velehrad!

JAK NAJÍT SÁM SEBE

Tato příležitost se nabízí mladým mužům na faře v Ostravě-Heřmanicích, kde působí křesťanské společenství života a modlitby, které se snaží nacházet odpověď na svou životní cestu.

Budete-li mít zájem takto žít, zavolejte či pište na adresu: Jiří Kroupa, B. Václavka 19, Ostrava-Bělský Les 700 30, tel. 069/6717686

Malé katecheze o Bohu XI.

11. TAJEMSTVÍ

Předešlé úvahy ukazují, jak mnoho věcí zde na zemi je rozumem poznatelných, logikou odůvodněných, ale také, jak hlavně ve svých posledních příčinách bytí jsou rozumem nepochopitelné. Musíme si přiznat, že žijeme uprostřed moře záhad, tajemství všeho druhu.

Tajemství je skutečnost, která je nad náš rozum, ale není proti rozumu. Do tajemství jen více či méně vnikáme, zatímco problém se řeší a časem vyřeší. Proti rozumu by bylo $2 \times 3 = 5$, nebo čtyřhranný kruh, dřevěný kámen... Tvrdit to bylo by nesmyslem. Tajemství nelze sice rozumem pochopit a dokázat, ale nelze je také rozumem popřít a vyvrátit. Tajemství, byť bylo nad rozum, není přesto proti rozumu. Legenda: Hošík přelévá škeblí moře

do důlku. Sv. Augustin přemýšlí o Nejsv. Trojici. Toto tajemství je mořem, rozum důlkem, který nemůže pojmout tajemství!

Je nad náš rozum pochopit stavbu atomu, elektrony kroužící kolem protonů rychlostí až 1 000 milionkrát/sec; úžasnou energii při rozbíjení či slučování atomových jader; „prázdné prostory“ atomu mnohonásobně převyšující hmotné částičky, takže atom je tak porézní jako sluneční soustava či houba. Tedy lidské tělo bez prázdných prostorů by bylo práškem písku viditelným jen mikroskopem! Nebo „vyrábět“ zlato z kamene, železa! Nebo jak se hmota v živém organismu přeměňuje v živou protoplazmu a tím povznáší neživou hmotu do oblasti živého! A co krystal křemene, vložka sněhu, křídlo motýla či síť pavouka?! A co teprve obrovitý hvězdný vesmír?! Vše a všude plno tajemství – skutečností nad náš rozum!

Domnívat se, že věda vše vysvětlí a vše vyřeší, je nemoudré. Proniknutí do jedno-

ho tajemství odhaluje nám nová, další a hlubší tajemství. Aristoteles při pohledu na hvězdné nebe měl subjektivně větší vědění než dnešní astronom při pohledu do prostorů vzdálených miliardy světelných roků. Objektivně toho ví více, ale subjektivně méně. Více toho neví, než ví. Proto pravý vědec není pyšný, ale pokorný!

A mohli bychom pokračovat dál a dál do neproniknutelných tajemství přírody, člověka s jeho duší a zvláště Boha samého nebo náboženských skutečností! Kolik je protikladů zvláště zde! Bůh jeden ve třech osobách! Ježíš Kristus Bůh a člověk! Naše vykopení: dílo Boží i naše! Svátosti: milost Boží naznačují, ale i působí! Milost Boží lidskou přirozenost zdokonaluje, ale neníčí...!

Kolik je zde příležitostí pro lidského ducha uvést v soulad protikladné skutečnosti a vyjádřit tyto pravdy v mravním životě, bohoslužbě a charitativních činnostech, umění a společenském životě vůbec, což vše je zušlechťující součástí lidského života!

P. Antonín Pospíšil

Liturgická čtení

Neděle 20. 6. – 12. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 20,10–13

Ž 69(68),8–10.14+17.33–35

Odp.: 14c

2. čt.: Řim 5,12–15

Ev.: Mt 10,26–33

Pondělí 21. 6. – památka sv. Aloise Gonzagy

1. čt.: Gn 12,1–9

Ž 33(32),12–13.18–19.20+22

Odp.: 12b

Ev.: Mt 7,1–5

Úterý 22. 6. – nez. pam. sv. Paulína nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora

1. čt.: Gn 13,2,5–18

Ž 15(14),2–3ab.3cd–4ab.5

Odp.: 1a

Ev.: Mt 7,6.12–14

Středa 23. 6. – ferie

1. čt.: Gn 15,1–12.17–18

Ž 105(104),1–2.3–4.6–7.8–9

Odp.: 8a

Ev.: Mt 7,15–20

večer:

1. čt.: Jer 1,4–10

Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17

Odp.: 6b

2. čt.: 1 Petr 1,8–12

Ev.: Lk 1,5–17

Čtvrtek 24. 6. – slavnost Narození sv. Jana Křtitele

1. čt.: Iz 49,1–6

Ž 139(138),1–3.13–14ab.14c–15

Odp.: 14a

2. čt.: Sk 13,22–26

Ev.: Lk 1,57–66.80

Pátek 25. 6. – ferie

1. čt.: Gn 17,1.5.9–10.15–22

Ž 128(127),1–2.3.4–5

Odp.: 4

Ev.: Mt 8,1–4

Sobota 26. 6. – sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Gn 18,1–15

Lk 1,46–48a.48b–49.50+53.54–55

Odp.: 54b

Ev.: Mt 8,5–17

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	1136	1754	1166	1181	1396	1213	1666
Žalm	784	783	783	784	783	784	783

Ranní chvály:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Hymnus	1136	1755	1166	1182	1396	1213	1666
Antifony	1137	1151	1167	1183	1397	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1756	1170	1186	1397	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	701	1780	1170	1186	1397	1218	1669
Prosby	1140	1757	1171	1186	1398	1218	1655
Záv. modlitba	701	1392	1393	1187	1398	1218	1656

Modlitba během dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1264	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1398	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1265	1219	1334
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1399	1221	1336
Záv. modlitba	701	1159	1175	1191	1398	1222	1336

Nešpory:	SO
Hymnus	1132 1145 1760 1176 1394 1400 1223 807
Antifony	1133 1146 1161 1177 1395 1400 1224 808
Žalmy	1133 1146 1161 1177 1751 1761 1224 808
Kr. čtení a zpěv	1135 1149 1763 1180 1395 1400 1226 810
Ant. ke kant. P. M.	700 701 1780 1180 1395 1401 1227 702
Prosby	1135 1149 1764 1180 1395 1401 1227 811
Záv. modlitba	701 701 1392 1393 1396 1398 1227 702
Kompletář	1238 1242 1247 1250 1238 1242 1262 1238

Představujeme vám...

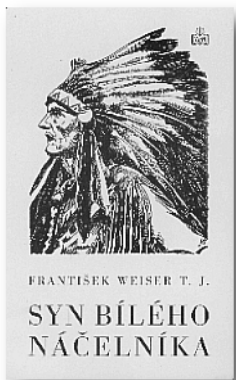
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

NOVINKA

František Weiser TJ Syn bílého náčelníka

Napínavá kniha líčící boje křesťanských Hurónů s pohanským divokým a bojechtivým kmenem Irokézů a hrdinské činy dvou mladých, věrných přátel – syna hurónského náčelníka a syna kanadského guvernéra de Montmagny, hlavního hrdiny povídky. Příběh je sepsán podle skutečnosti.

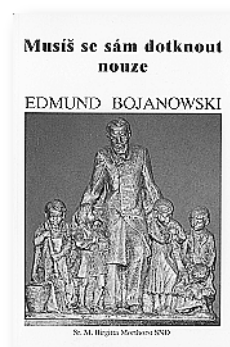
Brož., 115x186mm, 56 stran, 40 Kč

Sr. M. Birgitta Morthorst SND Musíš se sám dotknout nouze (Edmund Bojanowski)

Tato knížka přibližuje čtenářům osobnost Edmunda Bojanowského, který žil v Polsku v 19. století. V různých útrapách svého lidu, jako byla především ničivá epidemie cholery, poznával trpícího Spasitele. Tuto situaci přijímal jako osobní výzvu k pomoci nemocným a umírajícím, staral se o sirotky a děti z chudých rodin. Ve stopách ukřižovaného Pána tak našel své povolání ke službě bližním. Je zakladatelem Kongregace Služebnic P. Marie bez poskvrny počaté.

Kongregace sester Služebnic P. Marie bez poskvrny počaté,
brož., zúž. A5, 118 stran, 69 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ...

Hosana 1, 2

Zpěvník křesťanských písní vhodný pro zpěv ve společenstvích.
Portál, váz., A6, cena jednoho dílu – 199 Kč

Breviář pro laiky

Obnovené vydání denní modlitby církve. K dostání u naší zásilkové služby a v našich prodejnách.

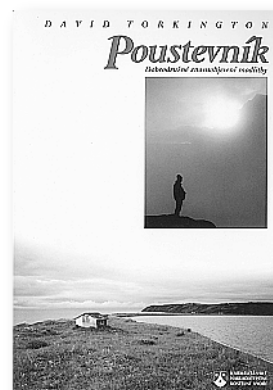
Karmelitánské nakladatelství, pevné desky, váz.,
1890 stran, 590 Kč

(Na breviář pak můžete samostatně zakoupit obal za 100 Kč.)

David Torkington Poustevník (Dobrodružné znovuobjevení modlitby)

Na pustém ostrově u skotského pobřeží žije „poustevník“ Petr. Je to náš současník, který nám může připadat jako obyčejný venkovan nebo farmář. Pro otce Robertsona, který zrovna prožívá krizi víry, se však právě cesta za Petrem na vzdálený ostrov stává cestou k sobě samému.

Karmelitánské nakladatelství,
brož., A5, 88 stran, 95 Kč

Převodem
706 035

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci u nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídní a mravní. Neznáměna to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.